

Lubinačan

noviny obce Lubina

Ročník XX.

Máj - Jún 2019

číslo 3

ISSN 1338-7480

Leto je tu zas...

Autor: Ing. Beňatinský Martin, starosta obce Lubina

Len nedávno sme vítali s radosťou nový rok, ktorý sa poriadne ani nerozbehol a máme tu jeho polovicu. Dva mesiace, ktoré nadvádzajú sú hlavne pre deti školou povinné asi tie najlepšie. Je to na nich i vidieť akí sú nedočkaví a najradšej by už v tejto chvíli zahodili všetky školské povinnosti za hlavu vyberúc sa v ústrety voľnému času. I tento rok z našej školy odchádzajú deviataci, ktorí sa rozprchnu do škôl podľa vlastného výberu a niekedy i podľa uváženia rodičov. Viem, že te-

raz by najradšej na celú doterajšiu školskú dochádzku zabudli, pretože sa im otvára úplne iný svet o ktorom si myslia tak ako my keď sme boli v ich veku trochu „slobodnejší“. Práve im sú určené moje nasledujúce slová, ktoré každý rok opakujem i pri osobnej rozlúčke s nimi: škola z ktorej práve odchádzate je pre Váš život tou najdôležitejšou i keď si to v tejto chvíli neuvedomujete. Až vekom prídete na tento fakt, tak ako my všetci a verím, že sa do tejto školy budete sústavné vracat' i keď nie fyzicky no myšlienkami určite. Nikdy nezabudnete na prvých učiteľov na ich rady i slová. Boli to tí, ktorí po Vašich rodičoch dávali Vášmu životu i malej detskej duši smer a príklad. To isté platí i o všetkých ostatných zamestnancoch našej školy či škôlky. Na miesto odchádzajúcich prichádzajú ďalší malí žiaci, ktorí ich nahradia a budú ďalšou generáciou tých detí, ktoré sa v našej škole budú snažiť nabrat' tie základné vedomosti i zručnosti. Prichádza leto a s ním i pre nás dospelých snaha oddýchnuť si od pracovných povinností a nabrat' ďalšie sily na druhú časť tohto roka. Želám Vám pedagogickému zboru i Vám, ktorí pracujete v škôlke či škole pokojné a radostné prežitie leta. Nabratie nových síl do ďalšej práce, ktorá vonkoncom nie je jednoduchá i keď na prvý pohľad pre laika to tak môže pôsobiť. Krásne leto všetkým a pokojné chvíle strávené pri aktivitách na ktoré ste sa po celý rok tešili.

ENVI-PAK-Certifikát za rok 2018

Autor textu: Jarábková Eva

ENVI-PAK je organizácia zodpovednosti výrobcov podľa zákona o odpadoch. Bola prvou oprávnenou organizáciou na Slovensku. Pomáha s plnením výrobcov obalov a neobalových výrobkov v zmysle rozšírenej zodpovednosti výrobcov podľa zákona o odpadoch. Zabezpečuje zber odpadov z obalov a neobalových výrobkov. Ich zhodnotenie a recykláciu. ENVI-PAK riadia veľké medzinárodné spoločnosti, ktoré prenášajú svoju expertízu o fungovaní odpadového hospodárstva z iných trhov aj na Slovensko. Výrobcovia prostredníctvom OZV, financujú v obciach a mestách všetok vyzbieraný a recyklovaný odpad z obalov, ktoré pochádzajú z domácnosti, bez ohľadu na jeho množstvo. Zaraďujeme sem papier, sklo, plast, kov, drevo a viacvrstvové kombinované materiály.

Aj obec Lubina je súčasťou systému ENVI-PAK prevádzkujúceho triedený zber odpadu. Za prevádzkovanie triedeného zberu v obci Lubina organizácia zodpovednosti výrobcov ENVI-PAK za rok 2018 uhradila náklady v celkovej výške 1803 € bez DPH. Tým, že je obec Lubina súčasťou systému ENVI-PAK prevádzkujúceho triedený zber odpadu, prispela v roku 2018 k celkovej úspore produkcie skleníkových plynov v množstve 59 263 667 kg v CO₂. Táto úspora predstavuje množstvo skleníkových plynov, ktoré by vyprodukovalo priemerné osobné auto, ak by 5480-krát obišlo zemeguľu. Na výpočet bola použitá metodika spoločnosťou BIO by Deloitte pre 25 európskych OZV združených v asociácii PRO EUROPE.

Množstvo vytriedeného odpadu sa bude zvyšovať len vďaka obyvateľom, ktorí budú k triedeniu pristupovať zodpovedne. Aj touto cestou žiadame všetkých občanov obce Lubina, aby im triedenie odpadu nebolo cudzie.

Zo života školy...

Mgr. Erika Vrzalová

A blížime sa k cieľu.. K akému? Koniec školského roka je metou, ktorú chceme úspešne zložiť, a preto v týchto dňoch úročíme všetko, do čoho sme investovali. Na konci školského roka chcú žiaci získať to najlepšie hodnotenie a odniesť si vysvedčenie plné jednotiek. Preto je v tomto čase opakovanie tematických celkov a učiva v jednotlivých predmetoch na dennom poriadku, aby si deti oživilí svoje vedomosti. Popri tom všetko stíhame vyučovací proces dopĺňať a oživovať exkurziami – 2.5. naši najstarší žiaci ôsmeho a deviateho ročníka navštívili

Legiovlak v Brezovej pod Bradlom

Gazdovský dvor Turá Lúka – príprava lekárových perkov

Legiovlak v Brezovej pod Bradlom a cestu spojili s návštevou pamätníka Mohyla M. R. Štefánika na Bradle. Mohyly navštívili i žiaci I. stupňa v rámci exkurzie „Ľudová strava“ na Gazdovskom dvore Turá Lúka.

Mama je tá najdrahšia bytosť na svete, vždy plná lásky a porozumenia a druhá májová nedeľa je venovaná všetkým matkám. My sme tým našim mamám venovali piatkové popoludnie, ktoré bolo plné lásky a vďaky. Kultúrny program

detí materskej školy i žiakov základnej školy sa konal 10.5. v Kultúrnom dome G. Zocha v Lubine. Básne, piesne, tance i divadelné rozprávkové scény zaujali obecenstvo a za svoj výkon na javisku deti zožali potlesk. Ďakujeme, toto je spôsob ako vieme dať najavo lásku našim mamám.

I deti majú svoje sviatky. Jedným z nich je 1. jún – Medzinárodný deň detí, a ten nezostal bez povšimnutia z našej strany. Ako sme ho deťom spestrili sa dočítate v ďalšom článku.

A viete čo majú na konci školského roka najradšej? Školské výlety, ktoré sú plné zážitkov a dobrodružstiev. Prvostupniari navštívili mesto Trenčín a plavili sa po Váhu na „dračích lodiach“. Piataci a šiestaci putovali rozprávkovým Bojnickým zámkom a neďalekej ZOO,

Záverečná pieseň mamám

najstarší žiaci zasa 3 dni spoznávali mesto Košice a jeho okolie.

A posledný týždeň je vždy rozlúčkový. Predškoláci sa lúčia s materskou školou, deviataci so základnou školou v slávnostnom duchu v sobášnej miestnosti Obecného úradu v Lubine vo štvrtok 27.6. A ostatní žiaci sa lúčia so svojou školskou lavicou, ale iba na dva letné mesiace, v septembri sú tu opäť aby sme sa mohli posunúť o krok, teda

školský rok, ďalej.

Touto cestou ďakujem všetkým kolegom za príkladne odvedenú prácu v tomto školskom roku a želám im oddychovú letnú dovolenku. Rodičom a priateľom školy za ústretovosť, pomoc a spoluprácu a našim deťom krásne letné prázdniny, presne také ako majú byť – slnečné, teplé, osviežujúce, zábavné i poznávacie.

Výlet do Bojníc

Bibiána Vyskočová, 5.A

Mesto Bojnice je známe kúpeľmi i bohatou históriou, môže sa popýšiť zámkom, ktorý sa týči nad mestom. Aj to nás vylákalo na cestu spoznať históriu zámku, ktorý bol v dávnych časoch hradom. Navštívili sme ho vo štvrtok 16.5.2019. Autobusom sme prišli do Bojníc a krátku prechádzkou sme prišli až priamo pred pôvabný zámok s vysokými vežami. Čakalo nás predstavenie s názvom Romantický sen. Privítali nás dve vtipné panie a vtiahli nás do historického deja o túžbe grófa Pálffího prestavať starý hrad na zámok. K tomuto činu ho inšpirovala nádherná francúzska kontesa. Rekonštrukcia prebiehala v rokoch 1889-1910. Prechádzali sme izbami, v každej sa odohrávali scény, ktoré na seba nadväzovali. Dostali sme sa až do najvyššej veže zámku. Bolo veľmi pekné a slnečné počasie. Ďalším bodom programu bola návšteva ZOO. Prechádzali sme sa a krásne zvieratká sme pozorovali na čerstvom vzduchu i v pavilónoch, kde sa niektoré ukryli pred slnkom.

V Bojniciach by sa dal stráviť hoci aj celý deň. Bol to nádherný výlet, ktorý odporúčam každému z vás.

Netradične v škole

Mgr. Daniela Vrtochová

Keď sme plánovali Medzinárodný deň detí, rozmýšľali sme, čím by sme našich žiakov zo základnej školy prekvapili. Aby to bolo zábavné, poučné ale najmä aby sme sa „zažili“ aj v inom vzťahu ako je ten tradičný - školský.

Nesmela chýbať noc v škole – tú už sme niekoľkokrát absolvovali a bez nej by to nebolo ono - deti sa tešili už niekoľko mesiacov vopred. Taktiež sme chceli zapojiť aj rodičov – nie je veľa príležitostí a toto bola jedna z nich.

A ako to všetko dopadlo? Hneď od rána vo štvrtok 30. 5. sa v triedach hromadili spacáky, karimatky, u tých najmenších aj plyšové hračky namiesto večerného objatia mamy. Počasie nám neprialo – od rána pršalo, ale dúfali sme, že sa umúdi a my pôjdeme podľa plánu A. Doobedné vyučovanie bolo náročné, deti sa od vzrušenia ťažko koncentrovali a ich hlavnou témou bol poobedný program a noc v škole. Po vyučovaní tu zostalo 75 % žiakov školy a okrem žiakov 9. ročníka mala zastúpenie každá trieda.

Po obede žiakov čakali tvorivé dielne: modelovacia hmota, vylisované poľné kvietky a ich úlohou bolo zhotoviť príviesok zdobený kvietkami. Po krátkom oddychu sme sa rozdelili: tí mladší vyrábali zástavky Slovenskej republiky – inšpirovali sme sa práve skončenými Majstrovstvami sveta v hokeji a naplánovali sme si florbalový zápas so zapojením rodičov a učiteľov. A tí starší (žiaci 4. – 8. ročníka) medzitým pripravili chutné a najmä zdravé nátierky pod vedením skúsenej výživovej poradkyne Ing. Libuše Gagovej, ktorá v rámci projektu „Zdravá strava bez chémie“ žiakom porozprávala aj o zásadách zdravého stravovania. Pani Gagová ml. už niektorí

žiaci poznali – podobnú aktivítu absolvovali v decembri žiaci 2. – 5. ročníka.

A to sa už blížila 17 – tá hodina, kedy sa k nám pridali rodičia. Najskôr p. Gagová zhodnotila prácu žiakov, potom žiaci predstavili nátierky, ktoré pripravovali v tímoch a nakoniec sme sa mohli presvedčiť, že zdravá strava môže ulahodiť oku aj výborne chutiť. Po ukončení projektu nás potešil list, ktorý nám pani Gagová ml. poslala mailom, prikladáme:

„Deti sa vžili do rolí kuchárov a kuchárook. Prezliekli sa do zásterok a čiapok, ktoré dostali. Na záver dostali tiež varešky a magnetky spolu s diplomom.

Keď obdržali do skupín recepty, ihneď vedeli, čo majú robiť. Našli si potrebné suroviny na veľkom stole, chopili sa veľmi

zručne náradia a pustili sa do toho. Starostlivo čítali recepty a krásne spolupracovali. Vyrábali si desiaty z rôznych druhov pečiva a z vlastnoručne namiešaných nátierok a niekoľkých druhov a farieb. Veľké kúsky pripravili na ochutnávnie pre kamarátov a malé desiaty prichystali ako „modelku“ pre foteenie. Jedna desiata bol tiež šošovicový šalát. S poriadkom si poradili tiež celkom dobre a všetko po sebe spratali. Potom sa mohlo ísť ochutnávať a hodovať. To bola tiež jedna z tých veselých častí. Niektoré nátierky skoro ani nestihli foteenie. Nátierky boli vynikajúce. Tuniaková s červenou repou prekvapila svojou vynikajúcou chuťou takmer každého. So všetkými dobrotami sa veľmi ochotne podelili aj s pani učiteľkami a pani riaditeľkou. Na záver si všetci kopírovali recepty na výborné nátierky a šošovicový šalát. Bola s nimi veľká radosť pracovať.

V tejto základnej škole som sa cítila skutočne dobre!

Sú proste stvorení, aby tvorili a učili sa niečo nové. Celú dobu bolo vidieť, ako ich to baví. A akí boli zruční! Náhdera pozorovať. Zasielame aspoň pár fotiek, aby ste tiež „ochutnali“ tú atmosféru.“

Počasie nám naďalej neprialo a kvôli neustálemu dažďu sme museli prejsť na plán B – namiesto už spomínaného zápasu sme súťažne za podpory mnohých slovenských vlajčiek v detských rukách striedali v tímoch na bránku. Priestoru na chodbe nie je veľa, aj účasť rodičov bola pomerne veľká, ale zvládli sme to a najmä deti sa dobre zabavili. V hre o šťastie sa deti ale i rodičia mohli presvedčiť, že šťastie môže byť vrtkavé a kto ho nemal, tak sa poriadne nabehal po celej škole. Bolo úžasné sledovať ako deti, ktoré šťastie mali a hru ukončili, povzbudzovali ostatné deti a rodičov, aby mali šťastia viac a svoju hru tiež ukončili. Po zotmení sme spoločne posielali „balónové pozdravy“ – na balónik nafúknutý héliom sme priviazali lístok s odkazom pre prípadného nálezcú. Balóniky sme vypustili na ich cestu do blízkeho i vzdialenejšieho okolia. O to väčšia bola radosť, keď nám prišli dve odpovede s pozdravom pre konkrétne deti.

A potom už čakala večera: špekáčiky – hoc z rúry – ale chutili ako z naozajstnej opekačky ☺.

To už nastal večer. Deti sa rozlúčili s rodičmi a presunuli sa do svojich tried, kde pod vedením triednych učiteľov pripravovali otázky, či kreslené hádanky pre pani spisovateľku,

ktorá nás mala v piatok navštíviť. Potom ešte umyť zuby a šup do spacákov. A Ako to už býva pri takýchto akciách - prešlo veľa času, kým triedy utíchli...

Ráno sme sa zobudili do slnečného piatku. Nieкто by si ešte pospal, ale to nebolo možné - pred nami bola dlho plánovaná beseda s autorkou mnohých detských kníh (19 – ako sme sa od nej dozvedeli) Gabrielou Futovou. Beseda sa odvíjala v družnej atmosfére, žiaci sa zaujímali o mnohé z jej spisovateľskej činnosti ale i súkromného života. My dúfame, že sa pani spisovateľka s nami cítila tak príjemne ako my s ňou. Na záver dostala od nás na pamiatku vlastnoručne vyzdobenú plátennú tašku a niekoľko prívieskov, ktoré deti zhotovili deň predtým.

V druhej časti predpoludnia sa konala športová olympiáda – žiaci boli rozdelení do 4 kategórií podľa veku a každá kategória mala predpísané disciplíny, ktoré museli žiaci absolvovať. Ešte

Vítazi v kategórii Hviezdičiek

vyhodnotenie, ocenenie najlepších, sladká maškrтка na záver.

Vítazmi boli všetci, ktorí sa zúčastnili.

Aj my učiteľia – naplánovať, zorganizovať, reagovať na nepredvídateľné situácie, byť deťom k dispozícii 30 hodín v celku – to dá zabráť.

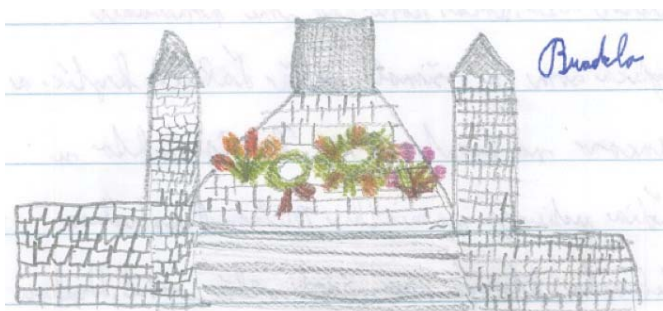
Ale práve toto sú situácie a chvíle, ktoré si budú deti pamätať najdlhšie a ktoré nás spájajú - nielen ako učiteľov a ich žiakov, ale i tak inak – ľudsky. Takže ďakujeme aj deťom – ich zvedavosť, prirodzenosť, nadšenie ale i hašterivosť – jednoducho osobnosť jednotlivca robia naše povolanie neopakovateľným.

Môj výlet

Marek Kubica, 3.A | Dominik Vyskoč, 3.A | Alex Galbavý, Adam Medňanský, 3.A | Šimon Less, 1.A

V stredu 22. mája sme celý 1. stupeň našej ZŠ podnikli exkurziu na Bradlo a Gazdovský dvor na Turej

Lúke. Pri pamätníku M. R. Štefánika sme položili kyticu pivónií. Všimol som si veľa ďalších vencov a kytíc. Aj takto si ľudia uctievať pamiatku Milana Rastislava Štefánika, ktorý pre náš národ veľa urobil. Náhle začalo veľmi pršať a dážď nás zahnal do autobusu. Druhou zastávkou bol Gazdovský dvor, kde nám milé tety ukázali, ako sa narába s cestom pri pečení chleba. Ja som aj so spolužiakmi rozvaľkal cesto na lekvárové pirohy. Chutnali sme aj slatinové posúchy. Boli vynikajúce. Výlet sa mi veľmi páčil a aj keď bolo škaredo, veľmi som si ho užil.

Marek Kubica, 3.A

... Aj takto si pripomíname tradície. Naučili sme sa niečo nové a budeme sa tešiť na ďalšiu návštevu.

Dominik Vyskoč, 3.A

... Bolo nám super, len keby nepršalo. Na gazdovskom dvore sme sa naučili robiť perky. Boli veľmi chutné, chlebič chrumkavý a perky sladké, makové aj džemové. Ešte raz by som chcel zažiť takýto deň. Ďakujeme pani učiteľkám za pekné dopoludnie.

Alex Galbavý, Adam Medňanský, 3.A

...Upršaný deň bol zábavný. Na mohyle sme položili kvety na pamiatku M. R. Štefánika. Dozvedel som sa o ňom, že bol generál a mal rád hviezdy. Tento deň si budem pamätať.

Šimon Less, 1.A

Dnes som bol školákom

Mgr. Erika Vrzalová

Pýtate sa prečo iba dnes a prečo iba jeden deň? Odpoveď je jednoduchá, bol to deň venovaný našim predškolákom, našim budúcim prvákovi, ktorí si to prišli do školičky vyskúšať „popredu“. Na jeden deň sa stali veľkými žiakmi, ráno ich rodičia doviedli so školskými taškami, pani učiteľka Machajdíkovi sa ich prevzala a usadila do prvej lavice. Hodiny matematiky a slovenského jazyka ubehli ako voda, pretože im s úlohami pomáhali starší spolužiaci, už v škole dobre zabehnutí prváci. Na konci vyučovania dostali na pamiatku tohto dňa pamätný list a omalovánku plnú písmeniek abecedy. Aj obed v školskej jedálni bol novým zážitkom. A po ňom by mal nasledovať oddych, v školskom klube detí sa teda venovali rôznym hrám. Deti tento deň zvládli výnimočne. Veľmi sa im páčilo, dúfam, že im nadšenie aj dlho vydrží, veď už teraz sa tešíme ako ich uvítame v septembri.

Deti Štefánikovi

Mgr. Erika Vrzalová

Približne pred mesiacom som mala zaujímavý telefonát, v ktorom ma pani Mgr. Anna Vražďová z Trenčianskeho osvetového strediska oslovila s plánovaným projektom pre žiakov našej školy. Chceli by pripravili kultúrny program pri príležitosti 100. výročia úmrtia Milana Rastislava Štefánika, v ktorom by žiakom predstavili život i dielo tohto činní významného muža. Najviac ma zaujala myšlienka ako chceli spojiť predstavenie osoby M. R. Štefánika s folklórom. A tak sme sa nechali pozvať.

V pondelok 17.6. sa v Osvetovom dome Dr. M. Hodžu konal kultúrny program, ktorého sa zúčastnili všetci žiaci našej školy. Hovoreným slovom nás sprevádzala pani Kohútová, ktorá nám predstavila nielen účinkujúcich, ale hlavne človeka našej histórie a po nedávnej ankete aj Najväčšieho Slováka – Milana Rastislava Štefánika. Program určený pre deti mal výstižný

názov – Deti Štefánikovi. Účinkovali DFS Javorinka Lubina – Miškech Dedinka, DFS Kopaničiari Myjava a DSF Kornička – malé deti Trenčín. Vystúpenie sa nám veľmi páčilo, žiaci vnímavo absorbovali dianie. Folkloristi nám ponúkli pútavé a živé vystúpenie nabité energiou. V úvode i na záver zaznela Štefánikova obľúbená ľudová pieseň „Na vrchu, na Bradle“. A koľko si naši žiaci zapamätali? Uvidíme, ako úspešne obstoja v teste, ktorý im pripravili organizátori: Trenčianske osvetové stredisko v Trenčíne, Obec Lubina a MOS Lubina – Miškech Dedinka., ktorý si vypracujú v triednych kolektívoch a za úspešné zvládnutie dostanú sladkú sušienkovú odmenu.

Ďakujeme organizátorom za krásny program, ešte dlho v nás budú doznievať tóny ľudových piesní. Celé predpoludnie sa nieslo v príjemnej atmosfére, s milými ľuďmi, a nezaobmedzenou témou osobnosti našich dejín.

Za všetko čo vieme, práve Vám d'akujeme...

Autor textu: Jarábková Eva | Foto: Harušiak Ľuboš

Povolanie učiteľa nie je určite ľahké. Vyžaduje si veľa ochoty, tpezlivosti, lásky k deťom, pochopenia, zodpovednosti. Škola a škôlka sa stáva pre deti druhým domovom a učiteľ je po rodičoch druhým, kto trávi s deťmi čo najviac času. Učiteľ deti učí čítať, písať, počítat, správať sa v spoločnosti a v kolektíve a ešte oveľa-oveľa viac.

A práve Vám chceme poďakovať milí učiteľia za náročnú a zodpovednú prácu, ktorú vykonávate. Táto práca je veľmi náročná, ale zároveň krásna a tvorivá. Je prácou, ktorá prináša ovocie v podobe šikovných žiakov z ktorých sa veľmi veľa v budúcnosti uplatní na rôznych zaujímavých pozíciách a postoch. Chceme Vám popriať aby tých náročných chvíľ, ktoré prežijete počas svojej aktívnej činnosti bolo čo najmenej a tých príjemných bolo čo najviac. Vašou odmenou za vykonanú prácu sú určite slušní a šikovní žiaci a rodičia s ktorými sa dobre spolupracuje.

Pod'akovanie patrí všetkým pedagógom a zamestnancom ZŠ s MŠ Lubina, ktorí sa rozhodli pre toto náročné

povolanie. Nech sú Vaše dni plné tvorivosti, radosti, optimizmu z dobre vykonanej práce.

Slávnostné posedenie

Slávnostný prípitok

Pani učiteľky Dunajčiková, Neboháčová

Starosta obce a Elenka Ostrovská

Nepedagogickí pracovníci

Ako poďakovanie všetkým učiteľom a zamestnancom ZŠ s MŠ si aj obec Lubina pripravila slávnostné a priateľské posedenie, ktoré sa konalo na Roh-u v Lubine. Posedenia sa zúčastnili všetci učители a zamestnanci ZŠ a MŠ Lubina, no aj tí, ktorí si po zaslúženej a dobre odvedenej práci užívajú dôchodok.

Domnik Srnec

V programe venovanému všetkým pedagogickým i nepedagogickým pracovníkom vystúpili žiaci ZŠ Lubina.

Pevne veríme, že práve toto posedenie Vám umožnilo stretnúť sa s bývalými i súčasnými kolegami, kde ste si mohli pospomínať, vzájomne si vymeniť skúsenosti a zážitky z Vášho aktívneho a bohatého života.

Fotogaléria z rozlúčky 9. ročníka a školy

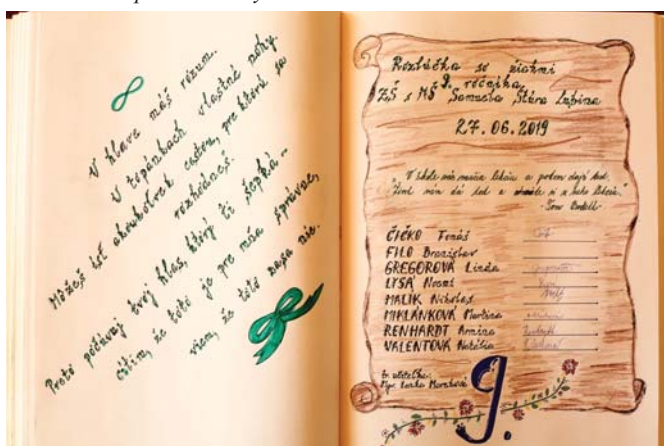
Foto: Harušiak Ľuboš

9. ročník a zázpis z rozlúčky žiakov

Škôlka - spoločná fotka + rozlúčka

Rozprávkový a čarovný deň detí v Lubine.

Autor článku: Eva Jarábková | Foto: Luboš Harušiak, Eva Jarábková

Že vraj rozprávky neexistujú? Určite je doba, kedy nežijeme v rozprávkovom svete, ale aj napriek tomu sa snažíme robiť všetko pre to, aby sa naše deti do takého sveta aspoň na chvíľu preniesli - do sveta kde je veľa radosti, dobra a kde vždy zvíťazí dobro nad zlom.

V rozprávkovom duchu sa niesol aj ďalší ročník Cesty rozprávkovým lesom a oslavy MDD, kde hlavnými

Takto to všetko začalo

organizátormi boli Obec Lubina a RZ pri ZŠ s MŠ Samuela Štúra Lubina. Rozprávkové dopoludnie začalo registráciou o 10.00 hod., kde si detičky mohli prevziať pamätný list za aktívnu účasť na Ceste rozprávkovým lesom a vďaka žiakom druhého stupňa a dobrovoľníkom si mohli na stanovištiach s rozprávkovými bytosťami precvičiť svoju kreativitu, zručnosť a šikovnosť. A nebolo to len tak... Za splnenie úloh, ktoré na nich čakali boli deti odmenené sladkou odmenou. Po absolvovaní všetkých 11-tich stanovišti sa účastníci Cesty rozprávkovým lesom ocitli v krásnom prostredí, ktoré nám veľa ľudí môže závidieť - na amfiteátri Roh, kde ich čakalo bohaté občerstvenie. Každé dieťa, ktoré absolvovalo Cestu rozprávkovým lesom dostalo párky, chlieb, malinovku, žuvačky, pukance, nálepky, tetovačky, pero a navyše si mohlo ešte zasúťažiť o veľmi pekné a hodnotné ceny. A keďže už boli aj bruška plné a detičky spokojné, ihneď sa vrhli na atrakcie, ktoré na nich čakali v podobe maxišmykľavky, bazénu s vodnými bublinami, demolátora, skákacieho hradu s vežičkami, nafukovacej dráhy pre autičká, jazdy na koči, maľovanie na tvár a tvorivé dielničky, kde si mohli vyfarbiť rôzne obrázky, vyskúšať si svoju zručnosť a

Krokodil

urobiť si náhrdelník alebo klobúčik. A to všetko tiež za odmenu, ktorá na nich čakala. Za stánkom s občerstvením na deťúrence čakal „krokodil“, ktorý im s radosťou nafúkal balón a snažil sa urobiť tento deň ešte krajším. Od 14.00 hod. sa detičky trochu ukľudnili lebo na pódiu sa chystalo niečo zaujímavé... a čo to bolo? Divadielko Clipperton s rozprávkou Rumcajs..

To bolo teda smiechu... a presne to je to, čo na našich deťoch vidíme najradšej – rozžiarené očka a úsmev na tvári. O 15.00 hod. nasledovala dlho očakávaná PENOVÁ SHOW, kde sa deti veru mali možnosť vyblázniť do sýtosti. Noóóó, povieť Vám aj ja som sa musela veľmi ovládať, aby som neskončila v tej pene...

Na tvárach všetkých zúčastnených žiaril po celý čas úsmev, ktorý hovoril za všetko. Sme veľmi radi, že sa nám opäť podarilo zorganizovať takýto deň, na ktorý budú nielen deti, ale aj rodičia a organizátori ešte dlho-dlho spomínať.

Všetkým, ktorí sa na tomto krásnom dni podieľali z celého srdca ďakujeme - poďakovanie patrí sponzorom: TSK-ktorý podporil podujatie finančnou čiastkou, spoločnosti Telekom, Honeywell, Rastislavovi Kropáčovi, manželom Srncovým.

Veľká vďaka za pomoc patrí starostovi obce Lubina Ing. Beňatinskému Martinovi, pani riaditeľke ZŠ Mgr. Vrzalovej Erike, Mgr. Vrtochovej Danke, Mikuškovej Olinke, Ing. Majdišovej Katke, poslancom Obecného

Aj výborné papiňičko bolo...

zastupiteľstva: Krúpovi Ivanovi, Ing. Kučerovej Katke, Machajdikovej Anke, Jarábkovi Lubomírovi, členom kultúrnej komisie: Martákovskej Anke, Ostrovskej Janke, dobrovoľníkom: Ostrovskému Mirkovi, Hornáčkovej Renáte a Zemanovičovej Janke, Harušiakovi Lubošovi, OOPZ Stará Turá. Vďaka patrí aj p. Podolanovi, ktorý stále so svojimi krásnymi tátošmi spríjemni deň aj deťom aj dospelým. Nemožno nespomenúť všetky deti a taktiež bývalých žiakov lubinskej školy, ktorí boli na stanovištiach a sprevádzali detičky rozprávkovým lesom.

Škriatkovia

Sme radi, že hlavne vďaka týmto ľuďom, sa dokážeme spojiť a vytvoriť také podujatie, akým bola aj Cesta rozprávkovým lesom a oslava MDD. S veľkou radosťou privítame nových

dobrovoľníkov, ktorí sú ochotní len tak, nezištne pre dobrý pocit pomôcť a tak urobiť nám všetkým život krajším, veselším a príjemnejším... Veru po tomto dni sme odchádzali aj trochu unavení, no

načerpaní energiou z krásneho prostredia a zo šťastných tvári našich najmenších... Tak teda o rok sa hádam stretneme zas v čarovnom a rozprávkovom lese pod Rohom...

To bolo radosti

Nechýbalo ani maľovanie na tvár

MDD-dobrovoľníci

Indiáni

Divadielko Clipperton

Boli tu šašovia

Boli aj motorčky

Balajovci v akcii...

Aj psíčkovia sa prišli predviesť..

Vodné bubliny

Penová párty

Vodné bubliny

MAMA

Autor článku: Eva Jarábková | Foto: Luboš Haruštiak

Druhá májová nedeľa už tradične patrí všetkým mamám. Byť mamou je určite najkrajšie povolanie v živote každej ženy. Deň matiek je časom, kedy by sme mali povedať našim mamám ako ich máme radi, čo pre nás znamenajú a vyjadrili im našu úctu a vďačnosť za všetko, čo pre nás urobili a stále robia.

Darček pre každú maminku

Nie nadarmo je mesiac máj považovaný za mesiac lásky. Láska má veľa podôb a jednou z nich je aj láska k mame. Žiadny iný mesiac by neprestal k tomuto sviatku krajšie a lepšie, ako mesiac máj, v ktorom cítime v celej prírode zrod nového života. Zrod života za ktorým stojí práve MAMA. Tá, ktorá dáva život dieťaťu, ktorá sa s láskou stará, vychováva, pomáha, učí, radí a stále stojí pri svojich deťoch v dobrom aj v zlom. Každá jedná mama si určite zaslúži obdiv každého jedného z nás, už len tým, že dobrovoľne vzala na plecia tisíce každodenných povinností, ktoré s úlohou mamy a manželky súvisia.

Krásne vystúpenie

Každú materinskú lásku, tak ako každú inú spája radosť a bolesť vzájomne...Mama nám dáva veľmi veľa – život, pocit bezpečia, miesto istoty, útočisko. Mama je našou priateľkou, búrľavou víbrou, kuchárkou, doktorkou, človekom, ktorý s nami prežíva naše radosti, starosti. Je človekom, ktorý nás povzbudí, prežíva s nami obdobia úspechov, ale aj neúspechov... je človekom ku ktorému sa utiekame keď sme šťastní, ale aj vtedy keď trpíme, máme problémy a ťažšie obdobia v živote... je človekom, ktorý nás stále privíta s otvorenou náručou a poskytne nám bezpečný prístav v svojom náručí.... Mama je jediná osoba, ktorá vždy vycíti ako nám je, či sme smutní, spokojní, nešťastní, sklamaní, unavení, zaľúbení. Nemusíme jej nič povedať, ani sa jej ukázať na oči, stačí keď nás počuje, mnohokrát jej iba nejaké tušenie napovie, že s nami čosi

Naši najmenší

nie je v poriadku, vtedy nám zavolá, opýta sa na to a my sa nestíhame čudovať, ako prišla na niečo, čo sme nikdy nahlas nevyšlovili. Mama to jednoducho cíti, stačí keď nás pohladká a nám sa zrazu uľaví.. No v živote príde aj obdobie, kedy ona potrebuje nás... príde čas, keď nás čaká kedy sa objavíme v

Dievčence z MŠ S. Štúra Lubina

dverách, čaká na milé slovo a pohladenie, ktoré jej pomôže ľahšie prekonať choroby a trápenia.. čaká na pomoc na ktorú je odkázaná lebo už nemá toľko síl ako kedysi. A práve vtedy by sme si mali uvedomiť, čo všetko pre nás práve MAMA urobila, koľko sa o nás starala, koľkokrát bola pri nás keď sme my potrebovali jej pomoc. Hodnota mamy je nevyčísliteľná, jej láska nemá hraníc a trvá večne, dokonca aj vtedy keď o ňu navždy „prídeme“... Práve jej dotyky, objatie, v ktorom je toľko lásky, koľko nám jej nikto iný nedá sú tým, čo nám chýba asi najviac keď ju stratíme...každý z nás s jej „odchodom“ stratí jej spoločnosť, spríaznenú dušu, človeka, ktorému sme maximálne dôverovali...no musíme si uvedomiť, že stále žije v nás a mali by sme byť vďačný za všetko, čo nás naučila a čo nám v živote poskytla...každopádne práve „ONA“ si zaslúži náš obdiv a stálu spomienku na všetko, čo bolo s ňou späťe...

MÁJ, MÁJ, MÁJ ZELENÝ...

Autor článku: Eva Jarábková | Foto: Luboš Haruštiak, Eva Jarábková, Ivan Krúpa

Posledný aprílový deň už tradične na našom území patrí stavaniu májov. Aj keď táto tradícia stále viac upadá do zabudnutia, na mnohých miestach Slovenska sa stále nájdu folklórne súbory, hasiči, športovci alebo dobrovoľníci, ktorí tento zvyk udržiavajú pri živote. Inak tomu nebolo ani v Lubine a na kopicaniach kde sa stretli nadšenci tejto tradície aby postavili krásne farebné „máje“.

A ako sa patrí pri takejto príležitosti nechýbalo ani pohostenie, „štampliček“ na zahriatie a samozrejme kultúrny program v podaní folklórneho súboru Javorinka-deti a Ing. Vladka Helika s kapelou. Krásne sfarbené „máje“ zdobili centrum obce a miesta na kopicaniach celý mesiac. Poďakovanie patrí všetkým, ktorí sa akýmkoľvek spôsobom pricinili pri organizovaní a zabezpečení stavania májov. Práve tento deň nám dáva možnosť stretnúť sa s priateľmi, známymi a osláviť príchod najkrajšieho mesiaca v roku – mesiaca máj.

Stavanie mája-Lubina-obec

Stavanie mája-Lubina-obec

DFS Javorinka

Ing. Vladko Helik s kapelou

Podkozince-stavanie mája

Stavanie mája Lubina-obec

Miškech Dedinka

Miškech Dedinka

VII. Podjavorinské folklórne slávnosti v amfiteátri Roh pri Lubine.

Text a foto: Mgr. Elena Rubaninská

STROMY SÚ PIESNE, KTORÉ ZEM SPIEVA DO NEBA.

Naša slovenská podjavorinská zem opäť spievala na Podjavorinských folklórnych slávnostiach (ďalej PFS) v máji tohto roku v zeleni stromov a voňavých lúk. Podujatie organizovali: obec Lubina, MOS Lubina-Miškech Dedinka, mesto Stará Turá, obce Bzince pod Javorinou a Moravské Lieskové, Trenčianske osvetové stredisko Trenčín v zriaďovateľskej pôsobnosti Trenčianskeho samosprávneho kraja, pod záštitou predsedu TSK Ing. haroslava Bašku. Moderovala ho **Mgr. Viera Slivová**, kultúrna pracovníčka Trenčianskeho osvetového strediska.

Tí najhlavnejší.

Predovšetkým k nim patrili vzácny hosť, ktorý v roku 1981 architektonicky navrhol amfiteáter na vrchu Roh, scénograf, filmový architekt, pedagóg, etnograf, dramaturg, scenárista, režisér, milovník folklóru **doc. Ing. Viliam Gruska**. A potom domáci páni. Otcovia projektu PFS **Ing. Pavol Bahník** (vtedajší starosta obce Bzince pod Javorinou), **Ing. Martin Beňatinský** (vtedajší aj súčasný starosta obce Lubina) a spoluzakladateľ PFS pán **Viliam Harušťák**.

Z jednej strany veľikány listnáčov, z druhej šťavnaté lúčky, zhora nazerajúce do údolí našich lubinských usadlostí, v reze odkryli ozajstnú galériu originálnych vzácných obrazov.

Nadštandardné pohladenie dotyku našej slovenskej minulosti, vyústené do spontánnej jednoty ľudských srdca a hrdosti na ňu, ponúkli štyri tematické bloky.

Úvod patrilo nádherným horehronským piesňam ŽSSK **FRKULICE** z Lubiny a okolia, FSK **JAVORINKA** z Miškech Dedinky a kapely **SOKOLY**. V bloku Spod Veľkej Javoriny sa predstavili DFS **JASÉNKA** z Blatničky (okres Hodonín), DFS **TURANČEK** zo ZUŠ Stará Turá a FSK **KASANKA** z Moravského Lieskového. V bloku Nositelia tradícií vystúpili FSK **POBEDIMČAN** z Povedima, FSK **CERIANKA** z obce Lovce (okres Zlaté Moravce), FSK **DOLINA** z obce Omšenie (okres Trenčín), FSK **BUKOVINA** z obce Kšinná (okres Bánovce nad Bebravou). V bloku Vek je len vyšívané číslo potešili a hybkosťou očarili tí najstarší – FS **SENIOR VRŠATEC** z Dubnice nad Váhom, FS **SENIORKLUB DRUŽBA** z Trenčína a FS **SENIOR VTÁČNIK** z Prievidze.

Folklór remeselný.

Súčasťou PFS bola prezentácia ľudových remesiel. Medzi tými výrobkami, ktoré kedysi vymysleli a vyrábali múdre generácie pred nami a na ktoré sme z remeselných trhov zvyknutí a považujeme ich už za bežné, vynikalo niečo nové – ľudové oblečenie a textilné doplnky (motýlinky, traky, tašky, vankúše, čelenky) z krajčírskych dielne pani Ivety Čamekovej z Lubiny.

Doc. Ing. Viliam Gruska odhalil vznik amfiteátra.

„Bolo to v roku 1981. Vtedy ma oslovili z predstavenstva obce, aby som urobil niekde scénu. Museli sme vybrať miesto, aj všelijaké iné okolnosti zohľadniť. Aj niečo z toho, čo som sám o Lubine vedel, aj niečo, čo som vedel, čo sa udialo pod

Rohom, nad Rohom. Ale hlavne, aby to bolo prostredie, ktoré by bolo primerané k tomu, čo chceli organizátori predstavovať v ľudovej kultúre. Tak vzniklo to, čo vidíte. Ak by ste sa chceli bližšie dopátrať, prečo také prvky boli použité na túto scénu, poviem. Starší poznajú truhlice na zbožie. Oni sú vytvárané z dosák, ktoré sa na seba ukladajú jedna na druhú, vyrobené bez klincov. A v nich sa prechovávalo zbožie až do budúcej sejby. Takto sa účtovo správali ľudia k zbožiu a plodinám, ktoré si dopestovali. Takisto je to s ľudovou kultúrou. Pokiaľ si ju odložíme a uchováme aj v pamäti, aj inými spôsobmi, ktorých je dnes veľmi veľa, tak môžeme byť svedkami toho, že prežije. Ak na to nebudeme mať sil ani záujmu, tak to celé zoberie čas. Ten čas teraz letí oveľa rýchlejšie ako v tom 1981. roku. No ale na tejto generácii ostáva povinnosť ujať sa alebo neujať sa toho, ako pokračovať. Ďakujem predstaviteľom obce, že ma vtedy poslúchli a dali spraviť tento amfiteáter taký, ako bol pôvodne navrhnutý. Klobúk dolu pred nimi. Pretože poväčšine sa dnes objavuje po dedinách aj v parlamentoch nesmierne veľa múdrych a ešte múdrejších ľudí, ale keď príde k tvorbe, tak to vyprchá. Teším sa, že sa to podarilo.“

JAVORINKA

Domáca skupina z Miškech Dedinky. Každý ju pozná, každý o nej vie, mnohí boli jej súčasťou. Tak už len stručne. Jej zakladateľom je od roku 1972 *Viliam Harušťák*. Tlieskali im nielen doma, ale aj za hranicami našej vlasti. Po niekoľkoročnej odmlke ju znova naštartovali. Nadšenci folklóru a jej bývalí členovia v roku 2013 založili detskú Javorinku. Tá sa na PFS predviedla pásmom Jar na kopaničiach. Deti vedú *Michaela Saukuličová*, *Janka Žáková* a *Danka Tinková*. Vedúcim šéfom je *Miloš Chudík*. Ľudovú hudbu Javorinka vedie *Michaela Saukuličová*.

„Ľšla svokra do lesa, pohryzli ju zmije. Zmije pokapali, moja svokra žije...“

Svojím vystúpením, ktorého súčasťou bola aj táto vtipná pieseň, pobavila publikum kapely **Sokoly**. Jej líder, známy primáš a spevák **Andrej Zahorec**, ju venoval všetkým svokrám. Aj tej svojej Milke z Hrnčiarového. Andreja viaže s našim krajom srdcová záležitosť, manželka Milena Stančíková, tiež folkloristka začínajúca v Javorinke v Miškech Dedinke. Spolu účinkovali v súbore Gymnik, kde bol Andrej primášom a Milena spievala. Kapela Sokoly je prvou slovenskou hudobnou skupinou, ktorá do spoločnej melódie spája ľudové pieseň a populárne piesne iných žánrov. Vyznačuje sa citom pre ľudovú hudbu, improvizáciu, vtipné nápady a umeleckú vynaliezavosť. Jej členovia majú za sebou dlhoročnú umeleckú kariéru v rôznych zoskupeniach a projektoch doma i v zahraničí. Sokoly sú sprievodnou kapelou Ondreja Kandráča v televíznej relácii „Všetko, čo mám rád“.

Kopaničiarske maky voňajú najlahodnejšie. Na kopaničiach znie hudba najlahodnejšie. A keď sa kvety krojov miešajú s kvetmi a vôňou kopaničiarskych lúk v neopakovateľnom kokteili, a keď sa zvuky hudobných nástrojov miešajú v neopakovateľnom kokteili, a keď sa pred očami premieta nezunovateľný film mozaiky a istoty minulosti, je to skvelá zvuková kulisa aj pre vedľajší chotár. Je to jednoducho a dostupne nájdený pokoj v duši. Je to vôňa rodnej zeme. Je to vôňa domoviny.

Frkulice

Javorinka

Javorinka

Javorinka

JAVORINKA. Vľavo Andrej Zahorec

Poľovnícky guláš PZ Roh Lubina

Gabika Haruštiáková, Martinko Klimo

Najmenšie JAVORINKÁRKY

Z dielne Ivety Čamekovej

Jubilejný FORD zraz na Roh-u v Lubine

Autor článku: Radovan Elko | Foto: Radovan Elko

Posledný májový víkend sa niesol v znamení modrého oválu. Na Roh-u v Lubine sa stretli priaznivci áut značky Ford. Tento ročník bol jubilejným, už tradičný Ford zraz na Roh-u oslávil svoje 5. narodeniny. Ide o jediný oficiálny Ford zraz konajúci sa na Slovensku. Už od piatku 24. mája sa v priestoroch v okolí amfiteátra začali stretať prví účastníci. Majitelia približne 25 áut si užili príjemnú atmosféru večernej opekačky v krásnej Lubinskej prírode, ktorá už tradične predchádza sobotnému stretnutiu.

V sobotu 25. mája 2019 bolo na Roh-u od rána rušno. Postupne prichádzali ďalší účastníci, ktorých čakal nabitý deň. Program odštartovalo oficiálne zahájenie, po ktorom si prišli na svoje milovníci adrenalínu a zmerali si sily v slalome, ktorý sa konal na jednom z parkovísk. Bolo sa na čo pozerieť, jazdili fordov každého druhu. Športové, sériové a aj veterány. O šou sa postaral dokonca aj vodič so svojim obrovským autom Ford Raptor. Pískanie kolies, spálené gumeny a zvuk motorov si nenechalo ujsť množstvo zvedavých divákov.

Po troch hodinách jazdenia sa takmer 70 vozidiel zoradilo na veľkom parkovisku a odštartovalo spanilú jazdu na najvyšší vrch Bielych Karpát, Veľkú Javorinu. Účastníci si z vrchu užili krásny výhľad ako na slovenskú, tak i na českú stranu. Využili možnosť už tradične si pofotiť svoje štvorkolesové tátoše pri vysielacom, kde mali opäť výnimočne povolený vjazd. Spoločné fotografie z javoriny sú krásnou spomienkou pre všetkých zúčastnených.

Po návrate z Javoriny čakala účastníkov bohatá tombola, po ktorej nasledovalo vyhodnotenie slalomu a vyhodnotenie hlasovania o najkrajší Ford zrazu. Tento rok bolo hlasovanie rozdelené do dvoch kategórií. Prvá kategória boli autá do roku výroby 1990, ktorú vyhral Ford Thunderbird z roku 1960 s posádkou pochádzajúcou z čiech. V druhej kategórii o auto zrazu súťažili novšie ročníky, teda od roku 1991 po súčasnosť. Tú vyhral Ford Focus RS z Košíc, replika špeciálu WRC, v ktorej pretekal vzor majiteľa, Colin McRae.

Zraz na československom pohraničí každým rokom láka stále viac a viac priaznivcov. Príjemné prostredie lubinských kopaníc, rôzne možnosti výletov po okolí a v neposlednom rade krásny areál amfiteátra prispievajú každoročne k uvoľnenej atmosfére. Účastníci si prídu oddýchnuť, zabaviť sa či stretnúť sa so starými známymi. Okrem slovenských fanúšikov fordov i tento rok prišlo množstvo českých susedov. Najvzdialenejší účastník bol spoza Košíc a kvôli zrazu si prešiel cez 400 km. Celkovo sa zišlo viac ako 100 fordov, z toho 13 Mustangov a 12 veteránov.

Pletenie korbáčov v Miškech Dedinke.

Text a foto: Mgr. Elena Rubaninská

„GDO SCE PRES CHOTÁR DIEVČA MILOVAT...“

„...ten mosí vedzet, ten mosí vedzet dobre utekat“. Keď sa takto spieva v známej ľudovej piesni, asi to bola vlastná skúsenosť nejakých mládencov. Veď ľudia ukladali do piesní svoje zážitky. A vo veľkonočnom čase by bolo vhodné pridať priliehavú slohu:

„Gdo sce bárkeré dievča milovat, mosí ho vedzet, mosí ho vedzet dobre vyšibat“.

A najlepšie vlastnoručne vyrobeným korbáčom. Veď vlastná robota je vlastná robota. A ručná robota je ručná robota. V Miškech Dedinke si na to potrpia veľa rokov. Tradične na Bielu sobotu pred Osvetovým domom Dr. Milana Hodžu. Rokov toľko, že ani sám hlavný organizátor akcie, riaditeľ MOS Miškech Dedinke, pán *Viliam Harušťák* nevie povedať presné číslo. Tento rok mu v organizovaní pomáhal jeho nástupca pán *Miloš Chudík*.

Korbáč si prišiel uplietť aj zástupca starostu obce Lubina pán *Ivan Krúpa*. Aj veľa iných ľudí-mužov, mládencov, chlapcov, dievčienec aj žien. Domácich, cezpoľných, kopanických chalupárov z Bratislavy a iných miest. Celé rodiny. Ťažko povedať, koľko ich bolo. Jedni prišli, iní odišli. Ale v slnku sa kúpajúca terasa pred Osvetovým domom bola stále plná. Plná ľudí, plná koláčikov a sušeného ovocia, plná reprodukovanej ľudovej muziky aj nejakej tej inšpiračnej tekutiny. No čo vám budem hovoriť? Pohodová kopaničiarska veľkonočná atmosféra. Vychutnali si ju aj malé členky DFS Javorinka, keď sa samé od seba vybrali na parket zatancovať si.

Klasický lubinský korbáč má rúčku a dve uši.

Toto je základná vzdelávacia regionálna informácia. Taký korbáč sa vlastne podobá ypsilonu na vysokej nohe. Postup pletenia a vzorečku „hladko-obratko“ z ôsmich prútikov

začiatčovníkom trepezlivo vysvetľoval inštruktor kurzu, známy košíkár zo Starej Turej pán *Ladislav Grambál*. Doniesol na korbáče „na kilá“ prútikov zo svojho vrbového polička. Plietol asi každý s každým. Otec so synom, s dcérou, dedko s vnukom, vnučkou, sused so susedom, žena s mužom, chalupár s domorodcom, Krúpa s Chudíkom...Jeden držal, druhý „štrikoval“. A potom sa vymenili. Len chalupárka pani Zuzka z Bratislavy bola v držaní korbáčiska sebestačná.

Zrodilo sa vyše 30 korbáčov.

Rôznej dĺžky, hrúbky, rozmanitých tvarov a ich kombinácií. Dlhé, hrubé, tenké, krátke, normálne. Korbáče, korbáčiky aj korbáčiská. Ale každý mal rúčku a dve uši. Pekne po lubinský. Takto vyzbrojení chlapci, mládenci a páni sa mohli vybrať na šibačku aj do druhého chotára. Veď:

„Gdo sce bárkeré dievča milovat, mosí ho vedzet, mosí ho vedzet dobre vyšibat“.

Bratranec s bratrancom

Dobrá rada stojí groš

Domorodec s chalupárom a cezpoľným

Krúpa s Chudíkom

Ladislav Grambál s najmenšími učňami

Otec s dcérkou

Lubinský korbáč má rúčku a dve uši

Sebestačná chalupárka Zuzka

Sprava Viliam Harušťák, Ivan Krúpa, Miloš Chudík

Lubinská kosa 2019

Rozhovor pripravila Jana Mielcarková/Frantých | Foto: Ľubo Harušiak a Ján Lukáč

*Mám ja kosu, kosenku,
mám ja kosu ostrú.
Ona mi pokosí, keď mosí bez rosy,
jatelinku roslú.*

„Pred organizátormi Lubinskej kopy klobúk dolu, dnes to nemalo chybu,“ povedal na záver súťaže v kosení Miroslav Ledecký, staršina Slovenského koseckého spolku.

„To bolo také nádherné, tí kosci, to nadšenie, krásne kroje, ľudovky, súbory! A tá súdržnosť, kamarátsvo, srdečnosť všetkých zúčastnených! A keď zaspievali tú ich hymnu na záver...!“ To sú zas slová Zdenky Hrabovskej, ktorej 14-ročný vnuk, Jarko Rubaninský, si v sobotu 25. mája vykosil 3. miesto v kategórii „deti“ a dostal aj titul „najkrajší lubinský kosec“.

Niekoľko sa musel veľmi úpenlivo modliť, aby 25. mája nepršalo. Celý týždeň bol totiž daždivý a studený. Na lúkach u Valenčíkov bolo síce blato, ale tí prezieravejší mali gumáky, a ostatným veľmi neškodilo. Hovoríme o 4. ročníku súťaže v kosení *Lubinská kosa*.

Anicky Martakova s vnukom

Atmosféra bola výborná, očiam lahodil pohľad na ženy (na mužov tiež) v krásnych farebných krojoch: lubinských, myjavských, brezovských... Uši s potešením počúvali ľudovú hudbu: vystupoval Detský folklórny súbor Javorinka z Miškech dedinky, speváčky Frkulice z Lubiny a okolia, na heligonke hrala mladá dievčina, Patrícia Anna Sedlačiková, v peknom kroji z Brezovej pod Bradlom, a spevácka skupina Holeška z Prašnika. Aj žalúdok a chuťové pohárik si prišli na svoje: pri stánkoch z občerstvením obsluhovali šarmantné výčapničky a o kuchyňu sa

starali richtár Martin Beňatinský, Igor Falťan a Braňo Znachor. Nechýbal, samozrejme, chlieb s masťou a cibuľou. Pri vstupe na lúku stáli stánky s ručne robenou bižutériou a s prúteným tovarom. Už tradičnou atrakciou, najmä pre deti, boli chladnokrvné sliezske noriky, Sagem („plesnivý“) a Nerot (biely), slávnostne vyzdobené tátoše pána Milana Podolana zapriahnuté do voza, v ktorom sa deti mohli povozit’.

To je pozadie a sprievodné aktivity celého podujatia. Najdôležitejšia je však samotná súťaž. O jej príprave, priebehu, účastníkoch a výsledkoch sa porozprávame s Jankou Zemanovičovou z Kopcového, ktorá má spolu s otcom Milanom Zemanovičom (Kopčárom) Lubinskú kosu „na svedomí“. V tomto čísle časopisu sa spýtame „šéfa“, Milana, nielen na Kosu, ale aj na teraz pripravovanú júlovú Historickú žatvu a na jeho osobný životný príbeh. S jeho dcérou Jankou sme sa dohodli, že sa „budeme vyprávvať po lubinsky“ (volakeré slová sme moseli použiť spisovné, veru aj cudzie, hádam nám budú šecci rozumet ☺).

Janka, asi už dávno chodíte s tatom po slovenských, aj moravských lúkach a širíte slávu lubinských koscov. Jaké ceny ste si donesli? Jako a kedy vás napadlo zorganizovať Lubinskú kosu? Kedy to začalo? Tatu stáhel jeho bratranec Miro ze Zlína už pred pár rokmi. Najprv s ním chodzil na Moravu, do Buchlovíc, potom aj na Slovensko a tatovi sa to strašne zalúbilo. Začal chodzit po tých šetkých koseckých akciách, ziscil, že je aj nejaký kosecký kalandár, že každú sobotu sa niédze ty

deti, 1. Matus Zemenčík, 2. Mário Širaj, 3. Jarko Rubaninský

Janka Zemanovičová, starosta - Ing. Beňatinský Martin, Miroslav Ledecký, Ján Černak, Milan Zemanovič

tri mesiace kosí. On bol vlastne jedziný z Lubine. Kamarádov si pri flašičke našel neúrekom hneď.

Nehádzme to kamarátsvo na flašičku ☺...

Nyje, šak to je len polahčujúca okolnosť. Lahšie sa nadvazujú vzťahy. Jeden rok sa stretel s Mirom Bačom na Malej Vrbke na Morave a tam skuli pikle, že spravá aj v Lubiny *Kosu*. Bolo to v 2016.

Ty sis sa kedy pridala?

Ja som sa pridala v 2016, na tej prvej *Kose* mi prakticky strčili do ruky len misku s buchtami: rozdávaj! Tak som si dala kroj a rozdávala buchty. V ten rok som robila a nemala som moc volna, vyšlo mi až na poslednú súťaž v Cígli, v poslenných júlových dnoch. Tam som išla robiť šoféra, reku idem sa kuknúť aj na nejakú inakšú Kosu. Nakonéc ma tata prihlásil, dal mi kosu do ruky, že ideš kosit. Ostala som nanho kukat jak telátko: jako kosit, šak som volakedy pred dvadcatými rokami poslenný ráz kosila zajáčom a aj to by sa ešče štyri kravy najelli po mne. Hovorim: dze já mám ícit kosit, šak ja neviém any, jako. Tedy som bola nejaká sédmá.

Z ósmich ☺?

Je to možné, ale poslenná som nebola, boli aj nejakí po mne ☺. Na ďalší rok, v 2017, som bola na prvej kose v Drahovcäch, tam som bola pátá a potom to jakosi samo išlo, že som začala „žat“ aj ceny. Šecci moji tzv. konkurenti mi začali dávat rady, jako mám držát kosu, jako mám kosit, jaký mám mat postoj a jako kráčat. Oni sú v tomto strašne „nápomocní“, velice rádži učá, čo je myslím pozitivne, lebo sú šeljaké techniky. Oni to strašne žerú, vedzá, jako treba nakut kosu, jako ju držát, nemóže byt kosisko dalako od tela, mosí byt bižšie pri tele, aby čepica nepalla spopod pazuchy a šeljaké návody, jako sa má kosit. Tedy ten rok

Janka Zemanovičová

sa nám jakosik zadarilo, až sme moseli pred dverami urobiť taký kúčik na ty medaile a pohárky. To sme mali len jennu kosu. Najprv kosá dzeci, potom my, ženy, po nás sú „junáci“ nad 60 a nakoniec „junáci“ pod 60. Tým nad 60 my hovoríme „sopláci“. Já som dycky pokosila prvá, potom si tato prebrúsil kosu. S jennú kosú sme kosili celý rok a tedy sme nosili tých metálov z každého jenného kosená. Donésla som zlato z Lubovca na Východe (tata tedy nebol, chodzili sme s našú Vierku). Bol to taký dobrý plonný rok.

Báraj ide o zábavu, asi priznáš, že je to určitá satisfakcia, keď vyhráš. Keď dostaneš volajaké ocenenie.

Poteší, poteší... Čím vyššie, tým viac poteší, o to pokoj. Keď vidím, že sú tam ty druhé baby... Milka (malé pivo) napríklad, tá ma nejaký meter padesát a dzesik tam na Orave dennodenne kosí, má to kosenie v žilách, v rukách, v kostách a já to chycím raz za týden na ty dve minúty alebo minútu a pol. No a keď ju dokážem predbehnúť, tak to samozrejme človeka poteší. Ale aj tú našu dzedzinu vďaka tomu vidzet. Keď ma vyhlásá, nepovedzá len moje meno, ale dodajú aj, že som z Lubine! Lúbi s mi, že tata bol dycky Milan, ale odkedy som začala aj já kosit, nygdo mu ináč nepovie, len „tata“. Šecci kričá na neho „tata“ a on sa automaticky otočí. Takže ten 2017 bol velice plonný rok. Ten rok som skončila na druhém miéscie na Slovensku v Cígli, tam je dycky finále. Ale ešte tam mám ďalšie dve „Duracelky“, tzv. konkurenciu. Já im hovorím šetkým „Duracelky“, lebo ony sa nadýchnu a vydýchnu a je pokosené. Tí druhí sa mosá medzitým aj narobit ☺. Tedy nechodzili šetky, ty, čo sú také frišchie jako já, tak sa mi darilo trošku viac. Tata tiež donéssel nejaké striebro alebo bronz. Vlani sa k nám pridala ďalšá

Duracelka, tak ščil mám tri Duracelky. Ony sú ozaj jako ty nevybitelné batérie, mne zas hovorá „Varta“. Ale skončila som celoslovensky trecá. No a tento rok sa mi zatal dycky ujde to zemákové, štvrté miésto. ☺

Milan Zemanovič, Janka Zemanovičová

Šak aj to je dobre, neny treba len vyhrat, hlavné je zúčastnit sa! A ide hlavne o tú zábavu.

My sa strašne na seba tešíme, rehoceme sa, povyprávame si zážitky, povzbudzujeme sa jeden druhého. Keď odparkujem auto, ešte nemám nohu ven z auta a už mám štamprlík na hube.

Hovorila sis, že ta aj plecá bolá od tých „srdečných“ objaci na privítanie...

Preto som tento rok zebrała tak s humorom ty kosecké ceny a darčeky, lebo tí nad 60 sú šetko takí samci, to by sa len scískalo a boškávalo a majú šelijaké reči. Tak reku, dobre, chlapani, já vám vymyslím. Tak som im dala nejakú tú kubášičku s primerosmi, nech majú ☺.

najstarsi kosec, 82 rocny, Branislav Ostrovsky Hrušove

Keď porovnávaš tento poslenný ročník s predešlými, vylepšujete niččo? Čo šetko sa mosí pred súťažú (okrem počasá) prichystat?

Čo sa týka organizácie, je to trošku jednoduchšie, lebo už viem, čo a jako. Mám už svoje roky, tak si robím poznámky, aby som na nyšt nezabola. To je duhá doba, kolkorázy zabunnem aj čo bolo ščera ☺. Šetko máme podzelené, tato sa postará o masso, já o pitný režim (bufet), sladkoscí, slanoscí. Dycky pred Kosú zvoláme ludží, kerí nám pomáhajú, na schuódzu. Tam poviém nejaké požádavky, aj čo sa týka sútaže, pravidél, rozhodcov, kdo bude stopkár, kdo rozhodca, atd.

Na príprave a aj na samotném príbehu robí moc ludží. Jako to máte podzelené a hlavne, jako to šetko stihnete? Šak ke príkladu už len to masso na guláš treba pokrájat...

To sa šetko robí príbežne. V príbehu celého roka, keď náhodu náš polovník skolí volajakého dziváka, šetko sa opucuje, pokrája a dá do mrazáka. Akurát ovca sa zabíjala pred kosú, prišél Igor Falťan jako masár a kuchár, pomohél, vyčiscilo sa, odkoscilo a pokrájalo, napácuvalo sa a v sobotu sa robil guláš. Pokal ide o bufet, ja si to chystám tiež popredku: vodu pre koscov, viem už, čo treba, šetko máme podchycené. Aj sponzorov, kto čím môže prispet, sme rádzi, keď volakdo prispeje. Aj náš miestny ítečkár robí plagáty, diplomy a šetko okolo toho už v januári, aby to išlo do novín. Šetko robíme v rámci svojho volného času bez nároku na honorár. V ty zimné alebo upršané večery...

Nedá sa vymenuvat šetkých pomocníkov a prispievateľov (sponzorov), ale určite si šecci zaslúžitú veľiké podakuvanie a obdiv.

Čo sa mi velice lúbilo, pred kosú v pondzelek sme nabehli, že ideme robit poličká, já s tatom a s Milušikom (Podolanéch Milan). Na Turiéj som stretla Jarka Martáka a hned nás bolo sedom či ossem. Šetko sa pokosilo, mali sme asi 4 krovínorezy, já s Milušikom a Aničkú sme merali poličká. Tak sme sa nečakane zhkli, nebolo to len o troch ludoch, a že tam budeme celý den. Síce sme tam strávil pár hodzín, ale už to bolo omoc frišchie.

Kolko bolo na tejto Kose účastníkov? Odkal prišli?

Dzeci bolo 8 (do 18); žien 13 (bez rozdzielu veku, od 18 po zubatú); mužov do 60 bolo 18 a mužov nad 60 sa zúčastnilo 15.

Prvý ráz prišli aj z Nižného Hrušova pri

najlepší Lubinčané, Miro Bača,
Anička Martáková, Jaro Valenčík

Michalovcäch, oni sú najdál na východze a my najdál na západze. Najbliž k hranicám. Potom ze Svatoplukova (jenna Duracelka), též východ. Potom prišli z Hrušína, z Nolčova (Orava). Ze zápanného Slovenska boli Drahovce, Prašník, Pieščany, Lubina – okolie. Ze strenného Slovenska: Cígel, Martin, Klín.

Môžeš nám povedat, polla čoho vybiérate najlepších (spisovne by sme sa opýtali

jaké sú súťažné podmienky/kritéria)? Velkost polička, dzeci, ženy 5x5, chlapi 5x10, rýchlost, kvalita, kto jako pokosí – volakto to len „požuje“ alebo vidzet po nom, že neny poránno pokosené – idú trestné sekundy, a potom aj šaty, kto je jako oblečený. Kroj a tak, je to o tom, aby sa vytáhli aj ty ludové šaty. Máme v pravillách, že chlapi nesmú byt hore bez (any baby ☺). Neny prízvukované, že mosá byt v ludovém kroji, ale vítame to.

moje tri duracelky

Kdo vyhrál?

Vloni sme po prvý ráz vyhlásili „najlepšího Lubinčana“ (my organizátori sme sa vzdali), tam sa nebere do úvahy veľkosť polička, len čas. „Najlepší Lubinčan“ bola vloni Anička Martáková a vyhrala aj putovný pohár. Tento rok nám ho donesla naspátek a ščil to vyhrál Miro Bača, takže on má putovný pohár za prvé miesto. Na druhém miéscie bola Anička Martáková a na trečíem Jaro Valenčík.

Tuším sis aj moderovala?

Já som len hlásila program, moderátor je už každoročne Ján Černák z Cígla, hrdonosi oranžové tričko s lubinským erbom a nápisom „Moderátor Lubinská kosa“.

Na Kose bola vystavená tabula s kalandárom koseckých akcií na tento rok, je to ozaj bohatý program. Napočítala som 15 súťaží, dze šadze sa ešte chystáte?

Ščil v Šariši (8.–9. jún) sme neboli, 15. ideme na Malú Vrbku na Morave, tot za roh, zešlý týden bol tata v Čechách, v Orlicách, v Orlických horách. Tak sa mu tam zalúbilo, že zostal cez noc a išel na druhý den kosit do Polska, vykosil si zlato, má doma plyšového medvídka. Volačo má na bruchu napísané po polsky Dalšú nedzelu (16.) ideme do Tatranskej Lomnice, Ostrý Grún pri Žarnovici, na konci júna je Šariš – Ľubovec. Nesúťažne sa kosá horské lúky v Nolčove pri Martine, tam sa ide pátek večer, trošku sa zabaví, o polnoci sa zaspieva naša hymna „Na Kráfovej holi“, vačšinu sa tak do trečie pije, potom sa ide spat a o štvrte sa stává, lebo sa kosí za rosy. O ósmej už je šetko pokosené.

modlidba k tráve

Ináč by sa to asi nepokosilo, má to svoj význam.

Áno, oni to tak majú zaužívané už roky, s urbárom a s polovníkmi majú dohodu. Už 12. rok. Potom je prvý ročník v Slovenskom raji, Historická žatva na Kopcovém je 20. júla a po našej žatve je už len Cígel, pri Bojnicách (z lúky vidzíme zámek), 27. júla. V Cígli sa kosí ósme súťažné kolo a hned po dokosení sa urobí vyhodnocenie a určí sa aj majster Slovenska. Celý kosecký kalandár najdete na www.kosci.sk

nosička vody Lucia Potfajová

Sezóna sa končí majstrovstvami Európy v Rakúsku. Pójdete aj do cudziny?

Majstrovstvá Európy sú každý druhý rok a dycky niedze indze, naposledy boli, tuším, v Švajčarsku. Môže ícit bárskd, len je to obmedzené pokal ide o registráciu: z každého štátu môžu byt dva chlapi, jenna baba a tri dzeci. Dzeci len do 15 rokov, ale nesmú mat 15 tento rok. To je velikánska škoda, lebo zrovna máme troch dobrých koscov v tejto kategórii, ale tento rok šecci dovššá na jesen 15. Takže už nemóžu ícit. My s tatom ideme jako fanklub, dozvedzela som sa, že budem šéfka fanklubu a zároveň tlmočníčka (po lubinsky by malo byt „tumočníčka“ ☺), ideme partia, 3 či 4 autá, na tri dni, je to pri nemeckých hranicách. V Rakúsku budú mat veselo ☺.

V tom kalandári je zapísané aj „Senobranie“ v Nitre, na Agrokomplexe.

V Nitre to býva jennu sobotu a to je vlastne len o tom, aby tí ludé, čo prídu na Agrokomplex, vedzeli, že existuje aj také volačo jako kosy. Robíme to jako zábavu pre tých náščevníkov Agrokomplexu. Móžu si aj oni zakosit a vyskúšať si, jaké to je. A aj keď spravíme jakože takú súťaž, porobá sa polička, vyhrávajú tí, čo nevyhrávajú po celý rok ☺. Ide hlavne o zábavu.

Jako sa cic podarilo skúbit (spisovne sklbit', spojít') s prácou zdravotnej sestry? Dostaneš volno bez problémov?

My si píšem služby dopredu a chvála Pánu Bohu si ich píšem samy, kolegyne sú kolegiálne a akceptujú to. Kosecký kalandár máme hotový už v marci, a polla toho si napíšem služby. Mosím robít aj cez víkendy, ale viem to tak skúbit ☺. Potom padám na hubu, lebo strašne moc cestujem, hore dole. Pred kosú a pred žatvú si berem týden dovolenky, to sa ináč nedá. Niédze si našu prítomnosť vyžadujú bezpodmienečne ☺.

Vy obidva s tatom máte taký osobný šarm, ste tak ludsky sympatickí, zábavní, pohodoví a dobrí, že mosíte

zábava po

byť šadze oblúbení. Ty akcie jako keby ste „držáli“ aj vy svojú osobnosť. Furt ste usmáti a ešte ste aj pekni!

O Lubiny a o Lubinskej kose som dycky počula len pozitívne veci, od samého začiatku. Jeden kosec mi povedal, že celé to je o ludoch. Nikdy som nepočula nyšt zlé a dycky sa k nám kosci tešá, čo nás velice teší.

Ešte nám povedz o krojoch. Teba už dávnejšie pritahovali.

Já som volakedy chodzila do Javorinky, tancovala som (1996–97), tedy som si zadovážila pracovný kroj, chodzili sme po celém Slovensku se zvykmi z nášho kraja (Varechári). Ten kroj mi zostal a keď ma tata stáhel na to kosenie, mamina sestra mi ušila skladanú suknu, pracovnú. Blúzku mi ušila ďalšia krajčírka z Kopanic, a potom som našla na internete blúzku z lanového plátna, tú nosím najračiej, lebo je tenká. Keď je trochu zimšie, dám si ten starší

pracovný kroj. Polla počasá. Mám aj echtovný lubinský kroj. Ten som si takticky vypýtala k štyriccátke od našich ☺. Kroj, čo som mala doma, je ešte po babke, čo sa v nom vydávala, ale ten som oblékla, keď som bola na záklannej. Ten máme ve vitríne na figuríne. Kroj z tej vitríny na figuríne som hodzila do auta a išla som do Blatničky, to je tuto hned za hranicú, na Morave. Vyrábajú tam kroje. Prišla som tam aj s tú figurínú, postavila som ju na pult, oni si ma pomerali a potom som už bola len na skúške a pre kroj. Ušili tam aj tatovi kroj. Sú velice šikovní.

Sceš ešte volačo povedat tak od seba? Odkaz národu lubinskému...

Naša Kosa je nápad kvázi dvoch ľudí (Bača a tata), mna do toho tak trošku stáhli. Dali sa na to, rozbehlo sa to. Je úžasné, že aj v tej dnešnej hektickej dobe – keď aj na týchto našich Kopanicách má každý kopy roboty okolo svojho domu a gazdovstva, či chová, či nechová, dycky sa nejaká robota nájde – sú ľudé, kerí si nájdu čas, pomôžu a šetko nezištne. Je to o tom, že nám to ty ľudé pomáhajú robít, ich to teší, nás to teší. A za to im všetkým velice pekne dakujeme.

Kosa je o kosení, ale v tej žatve sú ešte ty historické mašiny a naozajstná žatva ... Máš tiež volajaké povinnosci? Tam je to úplne o niečom inšiem. To

sa povyprávajte s tatom. Pre mna je to dovolenka. Tata sa trošku narobí, on mosí šetky ty mlátačky zrentgenovať, vyskúšať, motory a čojaviemčo, on má tú hlavnú starost.

Kto sa modlí za to počasie? Máte na to volajaký výbor?

Máme ľudzi, kerí majú „hore“ kontakty. Já jennoducho poviém, že bude pekne, s inakšú možnosťú ani nerátam, lebo ináč by to bolo v pr-eli. Zatal nám to tento rok vyšlo. Jak pršálo celý máj, tak každú jennu sobotu sviécilo sunko alebo aspon nepršálo. Keď na tej kose zaprší, jasné, že pre návštevníkov to neny príjemné, ale tú koseckú súťaž spravíme. Odkosí sa aj v pršipláštach. Nevieo tom, žeby kvóli počasú bola nejaká kosecká akcia zrušená.

Keď hovoríme o modlení sa, ludom sa velice lúbila tá modlitba Luba Pastúchu: modlitba k tráve. Je to pekne, od trávy sa to šetko odvíja, keď sa nenažerú zvieratá, nenajjeme sa any my, treba za nu podakuvat.

Janka, dakujem a gratulujem v mene šetkých čitateľov vám dvom s tatom (jako organizátorom, aj jako pretekárom), šetkým pomocníkom, sponzorom a tiež dzivákom (ludom). Šetkým prajem ščascié, zdravié a Božie požehnánié. Nech tráva rosne a kosy sú dobre nakuté!

Na tom vršku Javoriny...

Autor: Jaroslav Rojko

*Prekrásna dolina je obec Lubina,
nad ňou sa vypína Veľká Javorina.
Slovensko-Morava, hraničiace zeme,
takých bratských ľudí ťažko dnes nájdem.
Štát sa nám rozdelil, no bratstvo ostalo,
na Javorine našej sa i spečatilo.
Tu sa stretávali i naši predkovia,
budú sa stretávať i ich potomkovia.
Ti predkovia naši i chatu postavili,
aby naše zväzky naveky spojili.
Stráni, Květná, Veľká Javorina,
zo slovenskej strany malebná Lubina.
Tá naša Lubina má krásne kopanice,
ktoré vo tme žiaria ako Večernice.
Veľkú Javorinu, spoločne tu máme,
navždy bude naša, my si ju nedáme.
Nech kraje Trenčína a susedného Zlína
i nad'alej spája Veľká Javorina.*

Spomíname

Autor: Jaroslav Rojko

Tabuľa na rodnom dome **Samuela Štúra** nám prezrádza, že dňa 16.3.1789 sa narodil - sú to jeho **230 narodeniny**. Bol to človek, ktorý pre Lubinu vytvoril nezabudnuteľný kus histórie. Ako učiteľ v Trenčíne i v Uhrovci bol veľký národovec, je otcem Ľudovíta Štúra, ktorý bol významnou osobnosťou Slovenska – rozvíjal pokrokový program Slovákov vo vtedajšom Uhorsku. Ako významný novinár, spisovateľ je jedným z hlavných predstaviteľov vytvorenia slovenského jazyka.

Lubinská škola nesie meno Samuela Štúra a v priestoroch rodného domu je i Lubinské múzeum.

Múzeum Rodný dom S. Štúra

Veľká Javorina – srdce Bielych Karpát

Ol'ga Hrabovská

Veľká Javorina (970 m.n.m.) je najvyšší masív Bielych Karpát na slovensko-moravskom pomedzí. Geolo-gickú stavbu charakterizujú flyšové sedimenty s premenlivým podielom pieskocov, ílovcov i slieňocov a bradlové pásmo s druhohornými zlepcami a vápencami. (*Flyš vzniká pri horotvorných proce-soch, tvorí hrubé monotónne súvrstvie pieskocov a ílovitých bridlic. Svahy, ktoré sú budované flyšom, sa veľmi ľahko zosúvajú.*)

Pôdna mapa zachytáva hnedé pôdy nasýtené i nenasýtené a rendziny s malým obsahom draslíka a fosforu. Celú dolinu odvodňuje Kamečnica, ktorá pramení v nadmorskej výške 559 m n.m. v lubinskom chotári. Kamečnica tvorí prítok Klanečnice vlievajúcej sa do Váhu v Novom Meste nad Váhom.

Vzhľadom na výškové rozdiely územia Javorina patrí do horného horizontálne podnebného pásma, kde býva vyše 110 daždivých dní v roku. Počet dní so snehovou pokrývkou je vyše 120, z toho s trvalou snehovou pokrývkou okolo 70 dní v roku. Patrí k vyhľadávaným miestam na lyžovanie, zimnú i letnú turistiku.

Fauna a flóra

V krajinskej scenérii sa mozaikovite striedajú rozsiahle lesné komplexy s poľnohospodárskou krajinou, lúkami, pasienkami a ornou pôdou. Najrozšírenejšie z lesných porastov sú buková javorina, buková lipina a nahá bučina. Pôsobivý obraz krajiny dotvára rozptýlená zeleň stromov a krov, zachované ovocné sady so starými vzácnymi odrodami ovocných drevín - oskoruše, hrušky, jablone, slivy.

Vzhľadom na výskyt vzácných druhov rastlín a živočíchov na území našej obce sú vyhlásené dve prírodné rezervácie v rámci Chránenej krajinskej oblasti Biele Karpaty.

Prírodná rezervácia

VEĽKÁ JAVORINA

PR Veľká Javorina patrí medzi chránené maloplošné územia Trenčianskeho kraja – bola vyhlásená 30. júna 1988 Výnosom Ministerstva kultúry SSR č.1160/1988-32. Dôvodom ochrany územia je výskyt spoločenstiev pôvodného lesa, ustáleného extrémnymi klimatickými činiteľmi. Zaberá celkovú výmeru 82,98 ha.

Táto rezervácia zahŕňa časť lesných porastov najvyššieho vrchu Bielych Karpát so zastúpením typických bučín, javorových bučín, bukových javorín a lipových bučín. Tieto porasty sú rozdielne vekom aj zložením porastu, ktorý je ovplyvnený aj pestrým mikrorelieфом so zosuvmi, typickými pre flyšový podklad.

Zo vzácnějších druhov rastlín treba spomenúť bohatý výskyt snežienky, pomerne hojný výskyt ľalie zlatohlavej a mesačnice trvácej, ako aj jediný výskyt v krají (a v Bielych Karpatoch vôbec) horskej rastliny mliečivca alpinskeho, inak rozšíreného vo vysokých pohoriach Karpát a Álp - bežný druh kosodreviny.

Aký je dôvod ochrany prírodnej rezervácie? Systém horských lesov s veľmi chudobným porastom s výskytom

kruštík močiarny

paprade samčej, paprade kartuziánskej, ostrice chlpatéj - bežný druh, kokorika praslenatého, marinky voňavej, starčekka Fuchsovoho.

Zo živočíchov sa tu vyskytuje (okrem bežných druhov typických pre listnatý les) hojne napr. muchárik bieločrký, motýľ jasoň chochlačkový, slimák modranka karpatská, holub plúžik, ďateľ bieločrbtý, fúzač alpský (čo sú druhy významné v rámci sústavy Natura 2000). V poslednej dobe bol odtiaľto uvedený pre faunu SR nový druh muchy Phaenia czernyi. Živočíšstvo rezervácie je však v značnej miere nepreskúmané.

Prírodná rezervácia Záhradská

bola vyhlásená s účinnosťou od 1. 5. 1984 vyhláškou Ministerstva kultúry SSR č. 63/ 1984-32. Nachádza sa na neplodnej pôde o celkovej rozlohe 1,28 ha. PR predstavuje nivnú slatinu, podmáčanú silne vápenatými svahovými prameňmi, čo podmienilo výskyt spoločenstiev ostrice metlinatej a páperníka úzkolistého s hojným výskytom mokradných orchideí - kruštíka močiarného a vstavačovca májového. Na suchšom svahu sú spoločenstvá mrvíce perovitej s výskytom vstavača obyčajného. V súčasnosti územiu hrozí zmena skladby vegetácie v dôsledku nekosenia. Následne nalieta do trávnych spoločenstiev jelša lepkavá a na suchších miestach trnka. Čiastočne došlo k preskúmaniu fauny. Vyskytuje sa tu prísavkár Lipeneura decipiens (jediné miesto v Bielych Karpatoch), dvojkřídlovec Atherix marginata, chrobák Abax schueppelli. Predovšetkým je ale územie cenné ako lokalita ohrozeného slimáka pimprlíka bruškatého, ktorý kedysi obýval väčšinu Európy, ale po skončení ľadovej doby sa stiahol na izolované penovcové prameniská a do roku 1980 nebol živý z územia Slovenska známy – len ako fosília. Záhradská patrí medzi prvé územia, kde boli nájdené živé populácie. Je to druh európskeho významu.

Obidve prírodné rezervácie (Záhradská vrátane sadov so vtavačom obyčajným) sú zahrnuté do sústavy Natura 2000 – teda územia ochraňované v ucelenej sústave významných chránených území v rámci celej Európskej únie. Predovšetkým Záhradská predstava-juje celoeurópsky zaujímavé a cenné územie.

Euroregión Bílé - Biele Karpaty

Pri príležitosti 155. výročia prvého stretnutia Slovákov a Čechov na Javorine bola podpísaná zmluva o založení združenia „Euroregión Bílé-Biele Karpaty“. Stalo sa tak v nedeľu 30. júna 2000, keď v rámci tradičných osláv bratstva Čechov a Slovákov na Javorine podpísali zakladateľskú zmluvu v hoteli Roh Lubina predseda správnej rady združenia Regiön Biele Karpaty Ing. Jozef Žiška a predseda správnej rady združenia Region Bílé Karpaty PhDr. Zdeněk Dostál. Združenie bude sa zameriavať na všestranný rozvoj cezhraničného regiónu, v ktorom žije takmer poldruha milióna obyvateľov. Ide nám o posilnenie spolupráce krajín strednej Európy a o zachovanie spoločného kultúrneho a prírodného dedičstva pohraničných oblastí.

... lebo hranica nerozdelí, bratstvo zostáva ...

Pohľad z Javoriny

poskytne návštevníkom nevšedný zážitok. Striedajú sa tu vŕšky z nížinami. Ako na dlani sa objaví Uherskobrodský kraj so svojimi „vesničkami“ a na slovenskej strane Lubina, Stará Turá, Nové Mesto n.V s týčiacimi sa zrúcaninami čachtického i beckovského hradu. Vidieť i Bradlo – mohyly M. R. Štefánika.

Už v dávnej minulosti – zač. XII. storočia viedli cez Javorinu cesty, ktoré spájali Prahu, Olomouc, Uh. Brod, Trenčín, Nitru, Ostrihom. Boli to cesty obchodné i vojenské. A tak bohaté a všestranné styky medzi Českom, Moravou a Slovenskom sa postupne upevňovali aj v časoch husitských a dosiahli vrchol v druhej polovici XVII. stor., keď **podjavorinský kraj prichýlil mnohých exulantov**, ktorí v čase násilnej protireformácie boli nútení opustiť svoje domovy v Čechách a na Morave. Priniesli do nášho podjavorinského kraja nielen remeslá, ale ako veriaci protestanti i silný inšpirujúci duchovný náboj.

Javorina a zbojníci

Javorina bola vždy opradená povestami o zbojníkoch. Píše o nich i J.E. Holuby. Jeho starý otec, lubinský farár a senior Juraj Bobok (pôsobil v Lubine 1795 – 1834) rozprával o bohatej rodine Tučkovcov v Podkozinciach.

Pri jednej vianočnej kolede dostal pán farár od cirkevníka Tučku niekoľko šperkov. Netrvalo dlho, po novom roku Tučkovcov zatvorili. Krajom sa rozniesol chýr o ich zbojníctve a ľud si rozprával rôzne príbehy. Jeden z nich pretrváva takmer dve storočia.

Na moravskej strane, v Uh. Ostrohu, žili dvaja bratia – Židia. Jeden bol bohatý a druhý chudobný. Ten prosil brata,

aby mu pomohol z biedy, lenže boháč bol veľký lakomec. Možno v zúfalstve sa rozhodol brata postrašiť a požiadal o pomoc Tučkovcov. Lúpež sa podarila a v rokline pod Javorinou si začali Tučkovci so Židom deliť nakradnuté veci. Žid chcel dostať bratove zlaté hodinky, ale na tie mali záľusk aj Tučkovci. Začali sa medzi sebou dohadovať, pričom sa Žid vyhrážal, že zbojníkov udá žandárom. Tak ho zabili. Odvtedy sa rokľina volá Židov járek.

V jedálni Holubyho chaty po desaťročia visel obraz, ktorý návštevníkom pripomínal túto povesť. Nepodarilo sa nám zistiť maliara a darcu obrazu. Bol dlhoročným inventárom chaty. Patril tam tak, ako povesť patrí k Javorine. Naposledy sme obraz videli 30. 7. 2000 na slávnostiach bratstva. Na Javorinu prišiel vtedy z Kalifornie plk. G. Galko spolu s vojenským pridelencom USA plk. J. Markoviczom a my sme ich sprevádzali a pripravovali druhý diel publikácie o našej obci. Presviedčali sme vtedajšieho chatára Masaryka, že obraz si nemôže privlastniť. Má neoceniteľnú historickú hodnotu len pre Holubyho chatu, tam, a nikde inde nepatrí, lebo bez pôvodného miesta nemá žiadnu umeleckú hodnotu. Žiaľ, naše prehováranie i prosby sa minuli účinkom. A tak chata stratila niečo, čo dávalo jej interiéru ducha zašlých časov, stretnutí i spomienok. Vytratil sa z nej „genius loci“.

Javorina a gajdoš Filúz

Jozef Ludovít Holuby, kňaz, národopisec, botanik – lubinský rodák, vo svojich „Obrázkoch zo Slovenska“ (vyšli v Slovenských pohľadoch XVII 1897) napísal: „Ešte pred 25

Gajdoš Filúz

Obraz Uh. zbojníci

rokmí žil na lubinských kopaniciach pod Javorinou povestný gajdoš Filúz, šťastný improvizátor vtipných a kúsavých pesničiek.“

Traduje sa, že pochádzal z osady u Filúzov. Musel byť nielen dobrý hudobník, ale aj veľmi spoločenský, vtipný a znalý vtedajších pomerov. Bol obdarený hudobným sluchom, veselou a bezstarostnou povahou. Bol vraj i súci chlap: „*Už nebol mladý, no bys' čakal, až by sa švárnej dievky zľakal!*

Aj Filúz priznáva. Mne sa páči taká žienka, čo má sukne po kolienka, čo má nôžky ako strunky, pri muzike štrnky-brnky ...“

Možno naozaj mu bolo dobre žiť – ako v “Balade o gajdošovi Filúzovi“ píše Ľudmila Podjavorinská:

Dobre bolo, Filúzko, dobre bolo tebe, že ti gajdy, gajdence darovalo nebe!

Hej! hore háj, dolu háj ... tvoje „dudi-dudi“ biedu v kúty plašilo, veselilo ľudí. Hej, hore háj, dolu háj... zvečera i zrána roztancovals' chud'asa, rozveselil pána. A keď vše zaznel z gajdičiek odzemok či „mestská“, sám pán Hurban tatíček zakrepčil si zrezka. Sám Hurban pán tatíček, kamarátov v stredu pozabudli na chvíľu na slovenskú biedu.

Koľko ráz sa stalo – spomína J. L. Holuby, že za svoje štipľavé pesničky miesto honoráru dostal bitku. Tak raz pri všeobecnej pozornosti poslucháčstva na svadbe, ktorej bol aj richtár prítomný, zaspieval:

Čiaže je to kopanica na ty štyri kopce?

Čiažby bola? Richtárova, čo nakradol z obce.

Pretože sa opovážil hlavu obce verejne tak uraziť a potupiť, povstali mu z toho veľké ostudy a richtár mal do smrti naňho zlé oko.“

Ubíhal čas a hudobníci menili svoje nástroje. Na zábavách hrávali kapely s husľami a basou. Zaznievali ľubozvučnejšie melódie do spevu i tanca. I dievky si pochvaľovali, že pri husliach sa lepšie tancuje – „lebo pri gajdách bolo treba silno nohami dúpať“. Tiež na svadby ľudia prestali pozývať gajdošov. Radšej si obstarali pár muzikantov s husličkami a basou. A keď sa neskôr do kapely dostali i dychové nástroje – gajdoši zostali zabudnutí. Nikto ich už na svadby, tancovačky a do krčmy nevolal. Stávalo sa, že zármutok či hnev zapíjali v krčmách. Spomínali na zašlé časy, keď boli gajdy vzácnym hudobným nástrojom a gajdoši si žili veselo, uprostred rozspievaných a roztancovaných ľudí. Mali postarané nielen o dobré jedlo a pitie, ale ušla sa im aj výslužka či koruna. Takto sa zrejme umáral v niektorej podjavorinskej krčme i náš Filúzko. Keď už nestačili korunky na pitie a nebolo ani štedrých ľudí, ktorí by zaplatili, „založil“ v krčme svoje milované gajdy.

J.L. Holuby spomína: „Botanizujúc raz na samej moravskej hranici pod Lopeníkom – navštívil som tam bývajúceho gajdoša, aby som si odpočinul. Vidiac na stene zavesené gajdy, spýtal som sa ho žartom – a kde ste vy vzali Filúzove gajdy? Mój gajdoško sa ma celý zjašený opýtal, ako ja viem, že sú tie gajdy Filúzove. Potom mi vyrozprával, že tie gajdy Filúz založil v nejakej krčme podjavorinskej, kde ich on kúpil.“

O gajdošovi Filúzovi dnes vieme iba z týchto uvedených prameňov. Ani osadu u Filúzov už na lubinskom nenájdete. Len pár chalúpok v bzinskom chotári, ktorý hraničí s lubinským od Lipovca – nesie názov U Filúzov.

Javorina – miesto bratských stretnutí

Jozef Ľudovít Holuby spomína, že Javorina bola v letných mesiacoch miestom spoločných výletov slovenskej a moravskej inteligencie. V auguste 1845 na podnet **Samuela Jurkoviča** sa tu zišli oduševnení národovci, aby oslávili prvé vydanie Slovenských národných novín, ktoré redigoval **Ľudovít Štúr**.

V r. 1847 prišli do lubinskej fary spolužiaci Karola a Gustáva Holubyho (medzi nimi Mikuláš Dohnány) a na Javorine nadšene uvítali **prvé číslo Orla Tatranského**. Zapálení pre národnú slobodu nadšene hovorili o bratstve obidvoch národov. Tak sa postupne stala Javorina miestom stretnutí, kde sa prebúdzalo národné povedomie a prehlbovala láska k domovine.

I po rokoch meruôsmych – 1848 (za násilnej maďarizácie) prichádzali na Javorinu v r. 1860, 1862 národní buditeľia – **Jozef Miloslav Hurban, Markovič, Ján Leška, Fajnor**, pretože v horách Javoriny mali pocit voľnosti aj v dobách národného útlaku.

O dobrú a veselú náladu sa postaral legendárny lubinský gajdoš Filúz, šťastný improvizátor vtipných a „kúsavých pesničiek“, dobrý hudobník, ale aj veľmi spoločenský, vtipný a znalý vtedajších pomerov.

Keď vše zaznel z gajdičiek odzemok či „mestská“, sám pán Hurban tatíček zakrepčil si zrezka. Sám Hurban pán tatíček, kamarátov v stredu pozabudli na chvíľu na slovenskú biedu ...

Stretnutia národovcov robili krásy a starosti vtedajším maďarským politikom a boli už len sporadické v r. 1880, 1882.

Výlet na Javorine 1922. Snem drobných pracovníkov.

Filipove údolie – historické miesto stretávania „uherskej a moravskej Slovače“

Tu pokračovala javorinská história stretnutí slovenských a moravských národovcov, keď na Javorine boli zakázané. Medzi hlavných organizátorov patrilo **Jozef Miloslav Hurban**. Od r. 1882 až do jeho smrti sa tu konali „Stretnutia „uherskej a moravskej Slovače“. Svedectvo o tom vydáva i bronzová tabuľa na stene chaty, ktorá pôvodne patrila Filipovi Magnisovi zo Strážnice. V tomto krásnom prostredí sa stretali významné osobnosti – **Leoš Janáček**, hudobný skladateľ, arch. **Dušan Jurkovič** (Bradlo), **Dr. Pavel Blaho**, politik a národovec, maliar **Jozef Úprka**, bratia **Mrštíkovi** a ďalší. Po Hurbanovej smrti sa konali stretnutia už len sporadicky.

Chata pôvodná

Obnovené stretnutie na Javorine

JUDr. P. Blaho -- vtedajší poslanec zo Slovenska a maliar **Fr. Úprka** z Moravy zvolali na **5. augusta 1922 Snem drobných pracovníkov**. Zišli sa ľudia z obidvoch strán Javoriny. Radosť zo stretnutia prekazila veľká búrka, ale zároveň bola i podnetom na vystavenie „útulne“, kde by sa ľudia mohli skryť pred nepohodou počasia. A tak **6. júla 1924** na Javorine slávnostne otvárali „Utulňu **J. E. Holubyho**, lubinského rodáka, evanj. kňaza, botanika, etnografa a historika.

Chatárom bol Alois Zálešák, čs. legionár a vlastenec. **12. decembra 1926 chata vyhořela** (zapálili sa krovky od komína), ale vďaka obetavosti turistov ju obnovili a **6. júla 1929 slávnostne otvorili**. Znova slúžila všetkým, ktorí na Javorinu prichádzali. Z významných osobností to bola **Alica Masaryková**, ktorá sprevádzala **snúbenicu M. R. Štefánika markízu Giulianu Benzoni**, knieža **Lichtenstei**, **gen. Eliaš...** hrávať chodil **Samko Dudík**.

Pamätné slávnosti na Javorine boli 25. júla 1933, keď sa z obidvoch strán zišlo viac ako 4 tisíc návštevníkov, ktorým sa prihovril **Štefan Osuský**, významný slovenský politik a diplomat..

Chata na Javorine a skupina HURBAN

V rokoch 1939 cez Javorinu utekali českí vlastenci z Protektorátu na Slovensko a potom do Maďarska na francúzsky konzulát, kde sa prihlasovali do zahraničnej armády. Boli to mnohé významné osobnosti: Gen. Hasal, Klapálek, Ressel, Boček, dôstojníci Příkryl, Kupka, Pícka a mnoho ďalších. Medzi prevádzáčov patrili aj mladý študent Novomeského gymnázia, lubinský rodák, Gustáv Galko.

Po vzniku SNP sa nášmu rodákovi Milošovi Uhrovi podarilo vytvoriť bojaschopný partizánsky oddiel HURBAN a stal sa jeho veliteľom. Počas bojov od septembra až do tragickej cetunskej bitky bola chata na Javorine s rodinou Zálešákovcov v prípade potreby miestom ošetrovania a ukrývania ranených partizánov. Často sa tam objavoval MUDr. Placák šéfkár brigády, Eva Kristínová ako spojka nosila lieky a obvazový materiál. Pomáhali i domáci kopaničiari, ktorí chodili pomáhať chatárovi s hospodárstvom.

Chatár Alois Zálešák veľakrát riskoval život svoj i svojej rodiny. Na jeho statočnosť a pomoc pri stretnutiach na Javorine s vďakou spomínali, gen. Brunovský, plk. Bím, Eva Kristínová, Martin Kavický a ďalší. Bývalí partizáni sa i po

rokoch radi stretávali na Javorine. Pamätné je ich stretnutie na oslavách 25. výročia SNP – 13. júla 1969. Vtedy zaznel na Javorine nezabudnuteľný prejav plk. MUDr. Placáka o tom, že išli do Povstania preto, lebo žiaden národ sa nezmieri so žiadnou okupáciou. Lenže spochybnil tvrdenie hlavného rečníka o význačnej funkcii KSČ v Povstaní. Povedal, že v ich brigáde komunisti neboli. Bojovali s vlastného presvedčenia na obnovu ČSR. Tento prejav sa stal pre chirurga európskeho formátu osudný Bol prepustený z armády a prestal vykonávať svoje lekárske povolanie. Ale i tak, na Javorinu nezanevrel. Naposledy sa s ňou rozlúčil v auguste 1992, keď obec Lubina slávila 600. rokov prvej písomnej zmienky.

Po 2. svet. vojne – bol vytvorený výbor pre Javorinské slávnosti. Predsedom bol bzinský učiteľ **Ján Hložka**, členovia **Dušan Sagara**, **Ján Mackovič**, **plk. MUDr. Pavel Trúsik** z Lubiny a zástupcovia z moravskej strany. S dobrým úmyslom a v úctivosti 12-členná delegácia pozývala Beneša na stretnutie bratstva. Vysvetlili význam a dlhoročnú tradíciu stretávania sa Čechov a Slovákov a ľudia z oboch strán Javoriny, očakávali najvyššieho predstaviteľa oslobodenej ČSR – ale neprišiel. Dal prednosť ceste do Berlína.

Zľava gen. Brunovský, plk. Galko sprava veľvyslanec Ballek, minister Šimko, Javorina 2002

A tak **1. septembra 1945** sa na Javorine zišlo množstvo národa, konala sa veľká národná púť, **symbolicky sa odvalil hraničný kameň**, lebo nás hranica nerozdelila ani v dobách najťažších. Miesto prezidenta za rečníckym pultom prevzal **Ladislav Novomestský**.

Po dvoch rokoch 1947 bolo ďalšie manifestačné stretnutie. Prekazila ho veľká búrka a povichrica. Ďalšie oficiálne stretnutie sa konalo až v r. 1964 z príležitosti 20. výročia SNP.

O rok neskoršie 25. júla 1965 prišiel na Javorinu **Gen. Ludvík Svoboda**, **MUDr. Bedřich Placák**, **partizáni z Uhrovej skupiny a mnoho ďalších významných osobností** vtedy Javori-na privítala. Pri príležitosti 50. výročia vzniku ČSR a 120. výročia Hurbanovského povstania **20-21. júla 1968, za účasti prezidenta Ludvíka Svobodu bola na chate odhalená pamätná doska**.

Od tých čias Javorina privítala veľa politických i kultúrnych osobností – **Lénart**, **Colotka** a zostáva stále symbolickým miestom stretnutia a bratstva našich národov vždy v poslednú júlovú nedeľu.

Lebo nás hranica nerozdeľuje, nás hranica spája!

Vďaka a spomienka

patrí všetkým, ktorých život bol spojený s Javorinou. A keď pôjdeme na hranicu našich dvoch spriateleneých národov – k pilónu štátnosti – uctíme si spomienku na nášho **rodáka plukovníka US Army Gustáva Galku** zastavením sa pri skromnom pamätníku. **Gustáv Galko** ako študent gymnázia previedol za Slovenského štátu 16 českých dôstojníkov a vlastencov, ktorí utekli z Protektorátu do Maďarska, aby bojovali v zahraničnej armáde. V r. 1940 odišiel i on a bojoval v Normandii.

Po roku 1948 ako vojak zahraničnej armády bol nútený opustiť ČSR. Žil v USA a učil ako profesor slovenčinu a češtinu na vojenskej škole Defense Language Institut v Monterey v Kalifornii. Do dôchodku odišiel v r. 1986 ako plukovník US Army. Po r. 1990 sa každý rok vracal do rodnej Lubiny. Prichádzal na Slávnosti bratstva Čechov a Slovákov na Javorine.

Rozkazom Ministerstva obrany ČSFR bol v r. 1991 mimoriadne povýšený do hodnosti plukovníka. Nám pomáhal pri tvorbe dvoch publikácií, v USA získal dôležité dokumenty o americkom letcovi Jamesovi Kirchoffovi pre expozíciu nášho múzea, priviedol do obce amerických veľvyslancov a vojenských pridencov... Za zásluhy v boji proti fašizmu v zahraničnej čsl. armáde a za šírenie dobrého mena rodnej obce vo svete – pri 50. výročí skončenia 2. svetovej vojny -- 7. mája 1995 -- sa G. Galko stal **Čestný občan obce Lubina**.--

Poslednýkrát sa prihovril svojim rodákom v auguste 2002 pri 610. výročí prvej písomnej zmienky o Lubine na slávnosti v Rohu. O necelé 2 mesiace -- 3. októbra. 2002 v Kalifornii G. Galko zomrel. Časť telesných pozostatkov nebohého sa prinavrátila na javorinskú lúku 2. 7. 2004 – pri pietnej spomienke počas Slávností bratstva na Javorine. Jeho pamiatku si uctili okrem rodákov aj oficiálni predstavitelia štyroch krajín, v ktorých Gustáv Galko žil či bojoval.

Čo v „Lubinských spomienkach“ nebolo...

Text : Vlasta Drgoncová, foto: rodinné albumy

Nezverejnený príbeh ku kapitole "Slováčku, co tady děláš?" – zo spomienok Jirku Fleissnera.

STRATENÍ CYKLISTI

V roku 1992 som sa spolu so svojim dobrým priateľom Jankom vybral na bicykli na návštevu svojho zostárleho otca do Nemecka. Na bicykle sme si naložili nevyhnutnú výbavu – spacák, stan, náhradné diely na bicykel, oblečenie a menšie zásoby jedla.

Cesta nám ubiehala bez problémov a pomerne rýchlo. Po 3 dňoch sme sa dostali z Čachtíc až do Klatov v západných Čechách. Na okraji mesta sme si našli miesto pri peknom jazierku, kde sme si rozložili stan a tam prenocovali. Môj kamarát si ráno privstal, lebo chcel ísť do najbližšej dediny nájsť nejakú mliekareň a doplniť zásoby potravín. Ja som sa pred dlhou cestou v jazierku ešte vykúpal, všetko pobalil a urobil v našom nocľazišku poriadok.

Stalo sa však, čo sa stať nemalo. Ako áno, ako nie, Janko sa nejakým spôsobom vybral na nesprávnu cestu a stratil sa mi. Keď som prišiel do dediny, kde sme sa mali stretnúť, nebol tam. Začal som ho hľadať v blízkom okolí. Zastavoval som okoloidúcich a vypytoval sa, či nevideli môjho kamaráta na bicykli. Nikto ho nevidel. V hlave mi vírili rôzne myšlienky. Nevedel som, čo mám robiť...vrátiť sa domov?...pokračovať v ceste? Intuitívne som sa snažil vcítiť do pozície kamaráta Janka. Poznal som ho ako skúseného cyklistu a rozhodného človeka. Veril som, že je v poriadku a že sa určite nestratí. Tak som sa rozhodol pokračovať v ceste sám. Mal som pred sebou ešte 500 km, čo v tej situácii bol

Jirko pripravuje bicykel na ďalekú cestu.

doslova horor. Zronený som prešiel cez hraničný priechod Rozvadov a za hranicami sa snažil „rukami-nohami“ dorozumieť a popýtať sa na cestu do Frankfurtu nad Mohanom. Obavy o Janka, strach a neistota so mnou však stále lomcovali. Napadlo ma vtedy zavolať z telefónnej búdky svojmu otcovi. Vzhľadom na zostávajúci veľký kus cesty a moje psychické rozpoloženie mi navrhol, aby som nepokračoval v ceste na bicykli sám, že pošle pre mňa môjho brata Stana autom. I keď som mal v pláne absolvovať celú trasu na bicykli, súhlasil som.

A tak som sa šťastne a pomerne rýchlo dostal k otcovi. Odtiaľ som zatelefonoval do Čachtíc mojej manželke a požaloval som sa jej ako sa mi stratil kamarát. Na moje veľké prekvapenie mi radostne oznámila, že Janko sa v poriadku vrátil domov, čo bolo v danej situácii najlepším riešením. Takže až potom som sa ukludnil a mohol som si konečne začať užívať pobyt u svojho otca a jeho príbuzných. Pobudol som u

Jirko (vľavo) so svojim otcom Hermanom počas návštevy v jeho dome vo Frankfurtu nad Mohanom. Ktovie čo signalizuje otcov výstražný prst.....

neho tri týždne a dokonca som sa tam aj krátkodobo zamestnal. Umýval som v jednej firme okná, kde som za tri a pol dňa zarobil 700 mariek, čo v tej dobe bola celkom slušná suma, ktorú som vnímal ako odškodné za stresy, ktoré som predtým zažil.

Napriek tejto nemilej udalosti sa moje priateľstvo s Jankom nenarušilo a spolu sme absolvovali ešte vela podobných cyklistických výletov, na ktoré mám dodnes krásne spomienky.

Ako nám Jirko nedávno prezradil, otec ho počas tejto návštevy presvedčal, aby trvale zostal žiť u neho v Nemecku a dovedol tam aj celú svoju rodinu. Jirku však nezlomil. Aj keď mohol malý domček v Čachticiach vymeniť za honosnú vilu, dal prednosť svojmu rodnému kraju. A že sa rozhodol správne, dokazuje fakt, že aj vo svojom veku (82) naďalej so svojim dvojkolesovým tátošom brázdí kopcovitý terén krásneho podjavorinského kraja, čo ho udržuje v dobrej fyzickej kondícii a naplňa spokojnosťou.

Lubinský kroj v Amerike.

Oľga Hrabovská

Naše múzeum navštívila Kristína Talábová, rodáčka z Krajného, dnes – študentka obchodu a ekonómie na Jönköping University vo Švédsku.. Veľmi sa zaujímala o našu lubinskú históriu, kultúru bývania a odievania. Učaroval je náš lubinský kroj, pozorne si všimla, natáčala a fotografovala všetko, čo k nemu patrí. Veľmi som sa potešila jej nevidanému a zriedkavému záujmu. So svojimi pocitmi, znalosťami, opisom kroja a mnohými fotografiami sa podelila na internete.

-- Kroje z nášho regiónu sa mi zapáčili už ako malému dievčaťu, keď som hrávala na husle v detskom folklórnom súbore Krajňanček. Nosila som dievčenský kroj mojej babky, ale rada som sa motala aj okolo krojov pre dospelú osobu, ktoré som zdedila po mojej prababke. Cítila som sa v nich ako taká princezná. Vtedy som si povedala, že až vyrastiem, budem sa im viac venovať a ten zlomový okamih prišiel, keď som odišla študovať obchod a ekonómiu na Jönköping University do Švédska.

Veľmi sa mi páčilo, ako si so spolužiakmi z rôznych kútov sveta vymieňame poznatky o našej rodnej kultúre a dostalo sa mi veľa nadšených reakcií na rozprávanie o kopaničiach. Je škoda, že si veľa ľudí u nás doma neuvedomuje, že máme tradície, ktoré by nám vo svete mohli závidieť, a tak som začala písať články na internetovú stránku kopanice.sk, aby sa k nim dostalo čo najviac čitateľov

Náš kroj v USA

aj z mladšej generácie. Venujem sa tam hlavne krojom, predsavzala som si totiž zmapovať kroje a ich rozdiely naprieč všetkými obcami nášho regiónu a posunúť tieto poznatky ďalej. Kvôli jednému článku z tejto série som zavítala aj do lubinského múzea, kde ma nadchlo, akú bohatú zbierku sa tu podarilo vybudovať a samozrejme ma potešil aj vysoko profesionálny výklad pani Hrabovskej. Keď sa článok napokon podarilo uverejniť, dostala som naň veľmi pozitívne reakcie nielen od širokej verejnosti, ale aj z odborných kruhov. **Tento článok si dokonca vďaka sile internetu našla**

aj pani ConnieSchmieder z Missouri v USA, ktorej predkovia pochádzajú z Lubiny a jej dcéra Rachel sa stala Česko-Slovenskou Miss Missouri. ---

Vďaka kontaktom, ktoré nám ochotne vybavila Kristínka a vďaka zručnosti pani Jely Gajdošovej, poslali sme Rachel časti kroja, uviazaný ručník a zaželeli do ďalšej národnej súťaže veľa šťastia a úspechov.

Len málo sa pri návštevách školských exkurzií, alebo jednotlivcov stretávam s takýmto nevšedným záujmom o naše kultúrne dedičstvo. Ale už viem, že sú aj takí mladí ľudia ako Kristínka a vďaka nim nezaniknú tradície nášho kraja.

Dobrovoľné bezpríspevkové darovanie krvi v Miškech Dedinke.

Text a foto: Mgr.Elena Rubaninská

„Existujú iba dva dni v roku, kedy nemôžem vôbec nič urobiť. Jeden sa volá včera a druhý zajtra. Dnešok je tým správnym dňom milovať, konať a predovšetkým žiť.“

Týmto Dalajlámovým výrokom som v mojom príspevku o VČS SČK v Miškech Dedinke uviedla oznam o hromadnom odbere bezpríspevkových darcov krvi v Osvetovom dome Dr. Milana Hodžu v tejto osade. **27. máj 2019** si stanovilo za ten správny deň, kedy milovalo neznámych ľudí, konalo pre nich a niekoľko minút pre nich žilo **22** dobrovoľných bezpríspevkových darcov, 12 žien, 10 mužov. Tu sú ich mená a za nimi v zátvorke, koľkých odberov sa zúčastnili:

Anton Kolár (150), Stanislava

Držiteľ Kňazovického medaily Anton Kolár

Reptová (73), Slávka Držíková (vyše 40), Renáta Kopcová (41), Alena Hollá (41), Miroslav Malár (35), Rastislav Zamec (31), Dušan Gulán (27), Oľga Gulánová (22), Eudmila Stančíková (13), Marián Harušťák (12), Pavol

Santoris (12), Eubomír Vaculka (8), Janka Uňrová (7), Ivan Uher (5), Eduard Ďugel (3), Simona Vyšná (2), Alena Tučková (presne nevie), MUDr. Katarína Adamková (presne nevie), Mgr. Elena Rubaninská (1), Oto Klímo (1), Renáta Malárová (1).

Krv som prvý-krát darovala i ja.

Už som sa o to pokúšala pred niekoľkými rokmi pri náhodnej návšteve nemocnice v Trenčíne. Išla som sa ponúknuť priamo do Transfúznej stanice. Zazvonila som. Nejaká pracovníčka otvorila dvere. Ja som jej povedala, že chcem darovať krv. Ona si ma skúmavo premerala od hlavy po päty a poslala ma preč s komentárom, že krv môžu darovať iba ľudia vážiaci

MUDr. Katarína Adámková

nad 50 kilogramov ☺ Tak som trochu popracovala na svojej váhe a svoj dlhoročný sen som si splnila až na „staré kolená“ v, pre mňa najkrajšom kúte sveta, mojej rodnej dedinke.

Prečo sa rozhodla darovať krv

Renáta Malárová?

„Rozhodla som sa preto, lebo chcem pomôcť niekomu druhému, kto potrebuje moju krvnú skupinu. Chcela som darovať už dávnejšie, len mi to časovo nikdy nevychádzalo.“

Prečo sa rozhodol darovať krv

Oto Klimo?

„Ja som kedysi bol darcom krvi. Daroval som asi 8-krát. Potom som mal dlhoročnú prestávku kvôli práci a nejako mi to ušlo. Teraz som sa k tomu vrátil, tak to beriem ako že som prvodarca.“

Oto Klimo

Myslím si, že krv by mal darovať každý, kto sa cíti zdravý. Pred odberom sa aj zistí, či človeku niečo je. A hlavne, nikto nevieme, či aj my niekedy nebudeme potrebovať niečiu krv. Tak nech sme tiež pre niekoho užitoční.“

Na záver niekoľko základných informácií.

Celkový objem krvi v tele dospelého človeka je 5-6 litrov podľa hmotnosti jedinca. Darca musí mať najmenej 50 kg. Pri jednom odbere trvajúcim maximálne 15 minút sa mu odoberie približne pol litra krvi. Tú si organizmus rýchlo doplní. Človek môže byť darcom do 70 rokov svojho života. Muži môžu darovať krv každé 3 mesiace, ženy každé 4 mesiace. Pred odberom podstúpi darca podrobnejšie vyšetrenie ako pri preventívnej prehliadke, ktoré

Vpredu Alena Tučková

Zľava Ivan Uher, Rastislav Zamec

často odhalí doteraz netušené ochorenia. Darca prípadnú vlastnú stratu krvi pri úrazoch znáša lepšie. Darovaním krvi sa regeneruje organizmus, u mužov znižuje riziko srdcových chorôb.

**Daruj krv, zachrániš život!
Aj ten svoj.**

Z činnosti MOS Miškech Dedinka a spoločenských organizácií na kopaniciac

- 8.4.2019** – ukončenie stolnotenisovej sezóny jeseň 2018 - jar 2019 v Osvetovom dome. Stolný tenis sa hrá pravidelne 2x týždenne počas sezóny. Počet členov klubu je 15. Nová sezóna začne v októbri 2019.
- 11.4.2019** – autobusový zájazd pre občanov obce do Trenčína na výstavu Záhradkár-včelár.
- 20.4.2019** – tvorivá dielňa-tradičné pletenie veľkonočných korbáčov z vrbového prútia. Lektorom podujatia bol košíkársky majster p. Ladislav Grambál zo Starej Turej.
- 27.4.2019** – celodenné sústredenie v Osvetovom dome, kde prebehla príprava a nácvik programu FS Javorinka-deti na Podjavorinské folklórne slávnosti.
- 30.4.2019** – vystúpenie FS Javorinka-deti a LH v rámci „Tradičného stavania májov“ v Miškech Dedinke, Hrnčiarové, Podkozince, Zahradská.
- 11.5.2019** – účasť MOS, FS Javorinka-deti a LH na VII. Ročníku PFS v amfiteátri na vrchu Roh.
- 18.5.2019** – vyhodnotenie činnosti FS Javorinka dospelí, spoloč. posedenie a premietnutie nového DVD „Basa 2019“.
- 25.5.2019** – voľby poslancov do EÚ parlamentu-okrsok č.2 v rámci obce v Osvetovom dome Miškech Dedinka.
- 25.5.2019** – 4. ročník celoslovenskej súťaže v kosení trávy ručnou kosou – lokalita časť Miškech Dedinka u Valeníčkov. V rámci podujatia vystúpenie FS Javorinka-deti.
- 27.5.2019** – tradičný odber krvi od dobrovoľných darcov v Osvetovom dome v Miškech Dedinke.
- 4.6.2019** – FS Javorinka a MOS pripravilo z príležitosti MDD podujatie pre deti z FS Javorinka súťaže, hry, občerstvenie.
- 17.6.2019** – „Deti Štefánikovi“ podujatie v Osvetovom dome Miškech Dedinka z príležitosti 100. výročia od smrti M. R. Štefánika pre žiakov ZŠ Lubina. Podujatie pripravilo TOS Trenčín, obec Lubina a MOS Miškech Dedinka.
- 23.6.2019** – 21. ročník kopania jedenástok pod Javorinou o Pohár starostu obce Lubina p. Ing. Martina Beňatinského.

Stále akcie:

- Propagácia podujatí v miestnom rozhlasе a vývesných skrinkách
- Príprava a nácvik programu FS Javorinka deti – 1 x týždenne

- Otvorená knižnica – 1 x týždenne
- Brigádnická činnosť na zabezpečovaní podujatí

Pripravujeme:

4.7.2019 – Tradičné stretnutie občanov, detí a mládeže na Chríbe

Program:

19.00 hod. – opekanie z vlastných zdrojov, súťaž pre všetkých
21.00 hod. – zapálenie vaty na počesť majstra Jána Husa, spoločná pieseň: „Kto za pravdu horí“...

6.7.2019 – Traktoriáda – Podjavorinské Špeciály /lúka u Valenčíkov/

14.7.2019 – Na ihrisku v Hrnčiarovom sa bude konať 57. ročník futbalového turnaja o Pohár kapitána Miloša Uhra, začiatok: 14.30 hod.

Pod'akovanie

TJ Lubina kopanice a MOS v Miškech Dedinke veľmi oceňujú gesto zástupcu starostu obce Lubina p. Ivana Krúpu, p. MUDr. Jaroslavy Payerovej /Zelkovej/ a p. Vladislava Haruštiaka zo Starej Turej, že sa rozhodli predať svoje pozemky – ihrisko Hrnčiarové obci Lubina za cenu 1 cent/m² pre potreby kultúrnej a športovej činnosti detí, mládeže a občanov obce. Veríme, že sa nájdu aj ďalší vlastníci, ktorí budú toto gesto nasledovať. Vopred srdečne ďakujeme. Viliam Harušťák, riaditeľ MOS Miškech Dedinka.

Jubilanti máj, jún 2019

Máj

Kosznovská Rozália
Štefániková Anna
Kučerová Darina
Potfajová Oľga
Jarábek Milan
Dekanová Zdenka
Fajnorová Darina
Jarábková Anna
Michalková Magdaléna
Hrabovská Oľga Ing.
Struhárik Dušan
Ostrovská Anna
Plávková Anna
Solovicová Milada
Evinicová Anna
Kotvaš Ondrej

Jún

Galko Miroslav
Struháriková Helena
Gajdošík Róbert
Hablák Milan
Šimovičová Elena Ing.
Habláková Alžbeta
Kubíková Danka
Glogár Jozef
Ziman Pavol

Blahoželanie

V tomto období sa významného životného jubilea dožíva p. Ing. Oľga Hrabovská, ktorá je akousi živou kronikou našej obce. Vďaka jej húževnatosti a cieľavedomosti si za posledných niekoľko desaťročí obec „spomenula“ na svoju históriu, ktorá je až neuveriteľne bohatá. Osobne si veľmi vážim prácu, ktorú za celé tie roky vykonala a verím, ešte i vykoná. Dovolím si preto a myslím, že môžem hovoriť i za poslancov obecného zastupiteľstva zablahoželať pani Hrabovskej do ďalších rokov pevné zdravie a vôľu rozdávať nám ostatným rozvahu vo svojom konaní a vieru, že vedomosťami sa dá docieľiť veľmi veľa. Je toho živým príkladom pre nás všetkých. Prijmite preto pani Hrabovská i takúto formu blahoželania a pevne verím, že nie jedinú od svojho okolia.

Spoločné ANO si vyslovili

Adriana Kudlejová a Jaroslav Mikláš
zo Starej Turej.

SPOLOČENSKÁ RUBRIKA

SPOMÍNANIE

„Aj keď nie si medzi nami, v srdciach našich žiješ stále s nami.“

Dňa **10.6.2019** uplynul **rok**, čo nás navždy opustil náš manžel, otec, brat a bratranec
PAVOL FILUS

S láskou spomínajú manželka Anna, syn Peter s priateľkou Jitkou, vnučky Rozálka a Danielka, syn Radoslav, syn Pavol s priateľkou Norikou.

Čas plynie, roky sa mihávajú, ale spomienky v našich srdciach zostávajú.

Dňa **5. júna 2019** uplynulo **15 rokov**, čo nás navždy opustil drahý manžel, otec a starý otec

MIROSLAV OSTROVSKÝ

S láskou a úctou spomínajú manželka Elena, synovia Miroslav a Pavol s rodinami a ostatná rodina.

To, že sa rana zahojí, to je len klamné zdanie. V srdciach nám bolesť zostala a tiché spomínanie.

Dňa **15. júna 2019** uplynulo **15 rokov**, čo nás navždy opustil

JAROSLAV SLÁVIK

S láskou spomína manželka a ostatná rodina.

„Kto v srdci žije, nezomiera...“

Dňa **30. júna 2019** uplynulo **15 rokov**, čo nás navždy opustila naša krstná mama a teta

EMÍLIA MIKOVÁ, ROD. MACHAJDÍKOVÁ

Zároveň si pripomínáme **36 rokov** od úmrtia jej manžela **GUSTÁVA MIKU**.

S láskou a úctou spomínajú krstná dcéra Jarmila Gulánová s rodinou, Marcela Klimová s rodinou a ostatná rodina.

Čas plynie ako rieky prúd, kto Vás mal rád, nevie zabudnúť.

Dňa **24. júla 2019** uplynie **5 rokov**, čo nás opustila svokra, babička a prababička

VLASTIMILA UHLÍKOVÁ

S láskou a úctou spomínajú nevesta, vnučka s rodinou a vnuk s priateľkou

PREDIŠLI NÁS DO VEČNOSTI

VÝCHLOPNOVÁ MÁRIA /89/ | ROJKOVÁ ELENA /79/

SPOMÍNANIE

- Autor textu: Elena Hajtmanová

Náš otec pán **Martin Jankovič** /1922-2019/ sa narodil a prežil detstvo a mladosť na kopaniciach u Otiepkov pod Javorinou.

V čase vypuknutia Slovenského národného povstania sa stal pomocníkom v partizánskom oddiele kapitána Miloša Uhra, o tom svedčí zachované potvrdenie Zväzu partizánov na Slovensku, miestna odbočka Stará Turá zo dňa 12. februára 1946.

Po potlačení povstania bol náš otec Nemcami odvedený do koncentračného tábora Mauthausen, odkiaľ sa vrátil po vojne 18. júna 1945.

O tejto skutočnosti svedčí doteraz zachovaný originálny Registračný preukaz Československého repatriačného úradu.

Po vojne sa napriek prekonaným útrapám aktívne zapojil do pracovného procesu.

Najskôr na Morave, v pohraničí opustenom odsunutými Nemcami, pracoval v Mariánskom údolí ako zlievač.

Neskôr sa od roku 1947 vzdelával v Prahe, aby následne po celý svoj aktívny život pracoval na rôznych miestach a na rôznych postoch u Ministerstva vnútra.

Vždy bol statočným, pracovitým, svedomitým a aktívnym, o čom svedčia mnohé vyznamenania a ocenenia.

V roku 1956 – 9. mája prepožičal prezident republiky staršinovi Martinovi Jankovičovi „medailu“ za službu vlasti.

Za aktívne pôsobenie vo Zväze protifašistických bojovníkov dňa 29. augusta 1999 pri príležitosti 55. Výročia Slovenského národného povstania mu udelil Zväz protifašistických bojovníkov – Ústredná rada v Bratislave Martinovi Jankovičovi „Pamätnú medailu Slovenského národného povstania“ za rozvíjanie demokracie, humanizmu a tradíciu boja proti fašizmu a nacizmu.

Náš otec po celý život pracoval a aj v období, keď odišiel do dôchodku, sa zamestnal v Technických službách, kde pracoval až do roku 1999.

Rodný kraj si nadovšetko vážil a rád a často navštevoval príbuzných a miesta svojho detstva a mladosti. V kraji pod Javorinou sa naučil vážiť si život naplnený statočnou prácou a nesebeckou službou.

Náš otec je pre nás príkladom statočného, nebojácneho, pracovitého človeka, vyformovaného krásnym, ale nie ľahkým životom pod Javorinou.

Na sklonku svojho života sa neustále v myšlienkach, v rozhovoroch a v spomienkach vracal do svojho rodiska – do kopanic pod Javorinou.

S našim otcom pánom Martinom Jankovičom **sme sa rozlúčili 24. apríla 2019 vo veku nedožitých 97 rokov.**

S láskou a vdakou dcéry Elena Hajtmanová, Drahoslava Dorniaková a Ing. Zdenka Eliasová

Dobrovoľné príspevky a platby za Lubinčana

môžete poukázať priamo na účet IBAN: **SK060200000002951205051**, poštovou poukážkou alebo osobne do pokladne OcÚ v Lubine. **Za všetky príspevky úprimne ďakujeme!**

Zároveň prosíme všetkých prispievateľov, aby v prípade, ak zasielajú príspevok bankovým prevodom, nezabudli uviesť do predmetu správy meno a priezvisko. V opačnom prípade nie je možné identifikovať prispievateľa.

OZNAM STRAVNÍKOM

Vedúca školskej jedálne p. Hučková Oľga oznamuje cudzím stravníkom, že v čase **od 22.7.2019 do 30.8.2019 sa nebude vydávať stravu z dôvodu čerpania dovolenky**. Posledný výdajný deň je **19.7.2019....** Strava sa začne vydávať **2.9.2019**.

VÝVOZ ŽUMPY

Obecný úrad Lubina oznamuje občanom, ktorí majú záujem o vývoz žumpy, nech sa prihlásia na Obecnom úrade Lubina. Poplatok za vývoz žumpy je 30,- Eur plus poplatok za uskladnenie na ČOV.

Triedený odpad /plasty/ - UPOZORNENIE!

Technické služby Stará Turá upozorňujú občanov, aby do vriec s plastami nevhadzovali polystyrén, nakoľko sa v zbernom vozidle rozomelie a nie je možné ho zo zmesi vytriediť.

Samostatný polystyrén môžu občania doviest' do zberného dvora na Starú Turú.

VSTUPENKY

v rámci Javorinského leta-minifestu pre deti a dospelých na vystúpenie **OTECKOVIA & DESMOD**, ktoré sa uskutoční dňa **27.7.2019 na amfiteátri Roh v Lubine** si môžete zakúpiť na OcÚ Lubina počas pracovných hodín.

Podjavorinské špeciály

Traktoriáda

Lubina **3. ročník 2019**

Kedy: **Sobota 6.7.2019**

Kde: Miškech Dedinka (Zelená cesta)

Zraz: 9:00 pred KD Miškech Dedinka

Podmienka účasti: traktor akejkoľvek výroby

Program: - súťaže v jazdách zručnosti na traktoroch akejkoľvek výroby

- ukážky rôznej techniky (domáca výroba)

- detské atrakcie (nafukovací hrad)

Občerstvenie: zabezpečené

Organizátori: Klub traktorových nadšencov z Podjavoriny a obec Lubina

Účastníci prihlásite sa na tel. číslach: 0907 508 384 alebo 0908 492 487 (volať po 16:00 hodine)

7. CS ŠKODA ZRAZ
LUBINA - ROH 2019

www.csskodazraz.sk

50. rokov modelovej rady 100/110

9. - 11.8. 2019
Lubina - Roh

AUTO CITY VRBOVE Lubina cora Rebrun auto VIDLIČKA JAKUB ProfitTyres AUTODIELY

HISTORICKÁ ŽATVA

LUBINA - KOPCOVÉ
20. JÚLA 2019
o 10:00 hod.

UKÁŽKY SPRACOVANIA OBILIA NA RÔZNYCH
HISTORICKÝCH STROJOCH, SKVELÁ ZÁBAVA
PRI LUDOVEJ HUDBE, JAZDA NA KONSKOM
ZÁPRAHU A VÝBORNÉ OBČERSTVENIE
V KOPANIČIARSKOM ŠTÝLE.

OBEC
LUBINA

prípravuje

Detský folklórno tanečný tábor

Neviete, ako zamestnať deti cez prázdniny? Majú Vaše deti chuť naučiť sa niečo o našich folklórnych tradíciách a popri tom si aj zatancovať, zaspievať a zabaviť sa?

Pošlite ich k nám v dňoch **22.-26. júla 2019**
do motela na vrchu Roh - Lubina.

Cena tábora je 130,- eur. (V cene je: 5x za deň strava, ubytovanie na 4 noci, taneční lektori: Milan Elischer a Veronika Samuelčíková, iné aktivity (pletenie, kreslenie, pečenie a iné folklórne aj nefolklórne aktivity). Je tu aj možnosť denného tábora bez nocľahu, v tom prípade je cena 80 eur.

V prípade záujmu nás neváhajte kontaktovať cez Facebook stránku DFS Javorinka alebo na dfsjavorinka@gmail.com

JAVORINA TOUR 27. 7. 2019

stretnutie cykloturistických patriotov
na Veľkej Javorine o 14.00 hodine

KÁŽDÝ CYKLOTURISTA OBRZÍ JEDNO PIVO A PAMÄTNÝ ODZNAK SLÁVNOSTI

Zážitú nad stavosťmi prevádzali: hejman Jihomoravského kraja, hejman Zlínskeho kraja, predseda Trenčianskeho samosprávneho kraja a predseda Trnavského samosprávneho kraja.

MEGANE MEETING

OBEC LUBINA
19.-21.7.2019

MEGANE KLUB

XXVII. SLÁVNOSTI BRATSTVA ČECHOV A SLOVÁKOV

VELKÁ JAVORINA 28. JÚLA 2019

pri príležitosti 100. výročia úmrtia Milana Rastislava Štefánika

9.00 POLOŽENIE KYTÍC K PAMÄTNÍKU

- BORŠIČANÉ, HYMNY

■ VEĽKÉ PÓDIUM ■

- 09.30 DH KUMPANOVÍ MUZIKANTI,
- 10.20 BORŠIČANÉ, starostovia - spoločný spev českej a slovenskej hymny
- 10.30 SLÁVNOSTNÉ OTVORENIE
 - 11.00 FSK KÝČER, Turá Lúka
 - 11.30 Mužský zbor BORŠIČANÉ,
 - 12.00 FSK MELENČÁR, SOBLAHOV
- 12.30 CM + SLPT OLŠAVA, UHERSKÝ BROD
 - 13.15 FS MÁJ, PIEŠŤANY
 - 13.45 CM HUDCI z Kyjova,
 - 14.45 SPJEVULE ZE SKALICE,
 - 15.20 GYMNİK, BRATISLAVA

■ MALÉ PÓDIUM ■

- 11.00 DOSTAVNÍK, BÁNOVCE NAD BEBRAVOU
- 12.30 VENCA'S GROUP, UHERSKÉ HRADIŠŤE
- 13.30 SALEM, PEZINOK
- 14.30 IVAN TERRY ZEMEAN&H30 HARVESTRI

Zástitu nad slávnosťami prevzali: hejtman Jihomoravského kraja, hejtman Zlínskeho kraja, predseda Trenčianskeho samosprávneho kraja a predseda Trnavského samosprávneho kraja.

LUBINČAN – noviny obce Lubina • ISSN 1338-7480 • IČO: 00311731 • Dvojmesačník • Vydané: Jún 2019 • Vydáva: Obecný úrad v Lubine • 916 12 Lubina 56 • Z dodaných autorských podkladov zamestnancov OcÚ, inštitúcií obce a občanov zhotovil Ing. Martin Beňatinský • Vydavateľ nevyžiadané rukopisy nevracia.

• Tlač a grafická úprava: Tenderfood a.s. - divízia EASY-PRINT SK, Priemyselná 2, Nové Mesto nad Váhom
• Zodpovedný: Ing. Martin Beňatinský • Registrované MK SR pod č. EV 2846/08 • tel.: 032/7778 169
• noviny@obeclubina.sk • www.obeclubina.sk